

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

IZZINIET PATIESĪBU!

Saruna ar mūziķi Aivaru Brīzi

→ 3. lpp.

JĀSTĀSTA
PATIESĀ VĒSTURE

→ 3. lpp.

GAISMA –
TĀ IR PATIESĪBA

Saruna ar biedrības “Latvietis”
Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku
Leonardu Inkinu

→ 4. lpp.

NO OKUPĀCIJAS
MUZEJA PAZŪD
“NEĒRTI”
DOKUMENTI?

→ 7. lpp.

VAI OKUPANTI
TEIKS PALDIES?

→ 7. lpp.

VIDEOKLIS

VAI LATGALIEŠI
IR LATVIEŠI?

Nu, protams, ka ir! Viņi taču arī paši sevi atzīst par visistākajiem latviešiem, jo tieši viņi devuši vārdu gan latviešiem, gan Latvijai – leti (letiņi), letgaļi (latgaļi, latgalieši), Latgale – Latvija, latvieši.

Tikai nu izrādījās, ka Latvijā bez letiem ir arī sēļi, kurši, suiti, vendi, ķoniņi, tāmnieki, ērgemieši un arī vidusdialektā (vidusizloksnē) runājošie. Un, Latvijas valstij dibinoties, vislielais vairums aktīvo darbinieku nāca tieši no šī apvidus, kas aptver Dobeli, Jelgavu, Bausku, Rīgu, Ogrī, Lielvārdi, Siguldu, Cēsi, Limbažus, Valmieru.

Domājams, ka tādēļ – gan arī, protams, tādēļ, ka šī izloksne aizņēma topošās valsts vidusdaļu – par Latvijas valsts valodu tika izraudzīts vidusdialekts. Šajā sakarā šodienas latgaliešiem runāt par “savu valodu”, manuprāt, nav pamata un, maigi izsakoties, nav arī pieklājīgi. Bet, izsakoties skaidrāk, – starp latviešu valodas izloksnēm (dialektiem) pastāv cieša sakarība. Zinot šo sakarību – tuvo radniecisko izcelsmes sasaisti, no jebkura latviešu valodas dialekta var atvasināt jebkura cita latviešu valodas dialekta pamatuzbūvi – arī latgaliešu.

Šādas tiešas, saistošas sakarības nav starp valodām, jo radniecīgas valodas saista tikai zināmas līdzības pazīmes, kas nav valodu visaptverošas likumsakarības, kā tas ir un pastāv starp vienas valodas izloksnēm (dialektiem).

Ja latgalieši savu dialektu kopj un uztur – dod, Dievs, ka nākotnē šī latgaliešu izloksne kļūtu par Latvijas valsts valodu un arī par latviešu literāro valodu, balstoties uz faktiem, ka latgalieši ir latvieši un ka latgalieši runā savā izloksnē, kas ir latviešu valodas dialekts.

Gunārs Terinks

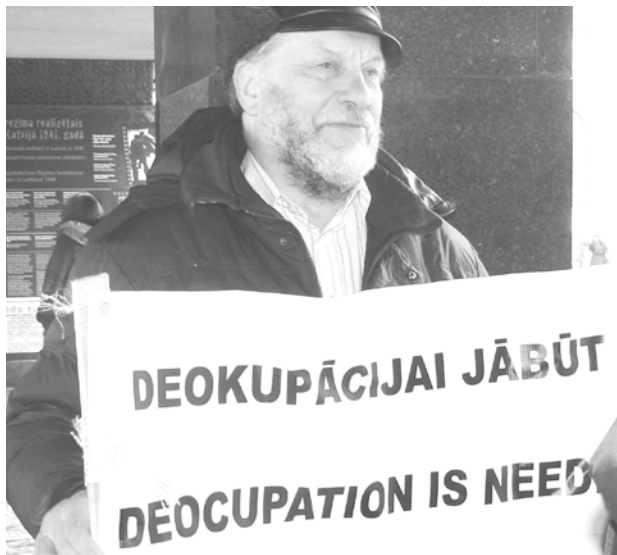
KĀPĒC KULTŪRAS MINISTRE NEAIZSTĀV LATVIEŠU TAUTU?

Š.g. jūnijā “DDD” lasītājs Leons Laitāns nosūtīja vēstuli Ministru prezidentam Valdim Dombrovskim un Saeimas deputātiem, pieprasot sākt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju, lai nosargātu Latvijas valsts nacionālo drošību. Sūtījumam bija pievienoti arī Valtera Rudzīša savāktie paraksti par deokupāciju un dekolonizāciju.

ATKLĀTI LR MINISTRU PREZIDENTAM

God.
V. Dombrovskā k-gs!
Lindermana un Co Latvijai naidīgās darbības jop-

rojām turpina apdraudēt Latvijas valsts nacionālo drošību. Tāpēc uzskatu, ka ir pienācis pēdējais laiks

Valters Rudzītis

pārtraukt valstij naidīgo iedzīvotāju integrāciju pilsonībā un Latvijas valsts stratēģiski ekonomisko okupāciju, pirmkārt, Latvijas zemes izpārdošanu svešzemniekiem.

Manuprāt, ir neatliekami sākt Latvijas deokupāciju, aizstāvēt valsts pamatnāciju un atņemot pilsonību un uzturēšanās atļaujas okupētājvalsts valodas pieprasītājiem Latvijā.

Vai tiešām Jūs vēlaties, lai Latvija atkal zaudē neatkarību?

Klāt pievienoju V. Rudzīša 9.maijā savāktu parakstu kopijas, kuri nosūtīti Valsts prezidentam A. Bērziņa kungam.

Leons Laitāns

Kultūras ministres atbilde
Leonam Laitānam ► 3. lpp.

Leons Laitāns

VAI LATVIETIM ŽĒL ATSTĀT SAVU GULTU?

Saruna ar ASV dzīvojošu latvieti – vēstures un politoloģijas profesoru Ēriku Likumu

JĀCĪNĀS PAR IDEJU!

Ēriks Likums: Mans brauciens 17. februārī uz balsošanu referendumā pret krievu valodu prasīja ne vien pūles un ceļa naudu, bet bija mans pienākums. Ja esi latvietis un cini par savu valodu, tad tas ir tavš pienākums. Viņi okupēja mūsu zemi, latviešus nogalināja, aizsūtīja uz Sibīriju, un tagad mēģina “izgriezt” mūsu mēli no mutes?! Un, ja mēs to pieļaujam, tad esam ne tikai lupatas, bet arī nodevēji!

DDD: Šobrīd tiek vākti paraksti jaunam referendumam – par pilsonības piešķiršanu nepilsoņiem. Tātad okupantu naidis tikai pieaug, un šie mēģinājumi to apliecina.

Ē.L.: Mēs nedrīkstam to pieļaut, tas ir jāapkaro! Ja

mēs to nedarām, tad esam naivi. Ja esi šeit dzimis un nācis no pirmskara Latvijas ģimenes, tad tev ir tiesības prasīt pavalstniecību, bet, ja esi šeit ieradies kā kolonists vai esi kolonista pēctecis, tad tev šādu tiesību nevar būt. Okupantu “knifs” tieši tāds arī bija – piepildīt visu Latviju ar fabrikām, kurām strādnieki šeit ieradās no visas plašās PSRS.

DDD: Būtībā nav jau citas iespējas – Latvijai ir nepieciešama dekolonizācija. Jūs taču tam piekristat?

Ē.L.: Protams, tur jau nav ko runāt. Par to ir jācīnās.

Angļu diplomāts Grants Vatsons, kas bija šeit neatkarības cīņās, ir uzrakstījis grāmatu par Latviju angļu valodā. Kad viņš kā sakarnieks stāvēja postenī, viņu savīlņoja tas, ka 16 gadus vecs latviešu puisis

krita cīņā par savu Dzimteni – zaudēja dzīvību idejas dēļ. Tas ir tas, ko jūsu

varas pārstāvji centās šo karogu noņemt, bet bija ļoti interesants gadījums –

“Vienmēr vēsturē ir bijis tā: ja tu pateiksi cilvēkam, ka šodien ir kara diena un mums kopīgi tagad būs jācīnās, tad liela daļa atradīs mīkstu vietu, citi aizbēgs kaut kur citur, bet daži tomēr dosies cīņā.”

laikraksts bieži raksta – jācīnās par ideju! Idejai jābūt tavās smadzenēs un tavā sirdī, – ja tās nav abās vietās, tad tu nespēsi neko paveikt.

Atceros laikus, kad Latvija vēl bija PSRS okupācijā. Filadelfijā, alejā uz Mākslas muzeju plīvoja visu valstu karogi, starp tiem arī Latvijas sarkanbaltsarkanais. Vietējās

18.novembrī mēs, latvieši, stāvējām ar skrejlapām un paudām, ka šī ir mūsu Neatkarības diena, pienāca kāds ebreju zellis un teica: “Mans vectēvs bija no Rīgas un mans darbs pilsētā ir likt šos karogus, bet, ja viņi noņems, es aiziešu otrā dienā un uzlikšu jūsu karogu atpakaļ!”

Turpinājums 6. lpp.

LAUKU MIRINĀTĀJI

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Investīciju baņķieris Ģirts Rungainis, kurš pazīstams kā pieprasīts eksperts visos jautājumos – arī lauksaimniecībā, prognozē:

“Runājot par mazajām saimniecībām, nevajag sevi mānīt – divdesmit gadu laikā tās pazudis. Lauksaimniecība ir ne tikai kultūrvides sastāvdaļa, bet arī biznes.”

Tā kā mazo saimniecību ir kādi 90 procenti, būs piepildījies daudzkārt piesauktais un ne mazuma cerētais galīgais atrisinājums – latvieši no savas zemes būs pazuduši.

Par to, ka cita varianta nav, ir pārliecināti arī labklājības ministre Ilze Viņķele un žurnālists Sandris Točs:

“Šodienas skarbā dilemā – vai mēs gribam, lai iedzīvotāji no trūcīgajiem reģioniem pārceļas uz Rīgu, Pierīgu vai lielajām pilsētām, un varbūt kādu attīstītu pagastu, – vai arī viņi brauks prom no Latvijas pavisam. Sapnis par vienmērīgi attīstītu Latviju ir izsarpots... Utopija par to, ka ar pārdalīšanas palīdzību varēs izlīdzināt attīstību, patiesībā ir ļoti traucējusi Latvijas attīstībai. Tā kavē to vietu attīstību Latvijā, kurām ir lielāks attīstības potenciāls... Labklājības ministres Ilzes Viņķeles (Vienotība) apņemšanās jau no nākamā gada radīt pārceļšanās pabalstu sistēmu, lai motivētu tiem cilvēkiem no atpalikušiem reģioniem palīdzētu pārcelties uz vietām, kur ir darbs, ir īsta pamošanās no sapņa... Tomēr Labklājības ministrijas iniciatīva ir solis pareizā virzienā...”

VĒSTULE

“ZELTA TEĻA” ĀDERU KRUSTPUNKTS?

Kādu vērtību latviešiem no Briseles veido Eiroparlamentā ielikta Ždanoka – tikai parazitē! Ari Lavents, Kargins, Krasovickis nekādas vērtības Latvijai nav devuši – tikai postu un neciešamas sāpes. Un ko latviešu tautai dod Soross, uzspiežot savu kroplīgo ideoloģiju “Atvērtā sabiedrība”?

Interesanti, ka tikai cionistiem, masoniem un mafijai nav “atvērtu durvju dienas”... Laikam jau tiem viss ir noslēpts savējo apļos, bet ārpusē esošie domāti apmūkšanai un aplaupīšanai. Vai nav jocīgi, ka 13 miljoni, iespējams, valda pār 7 miljardiem cilvēku uz visas Zemes?! Un šie “13” ved cilvēci uz ekoloģisku katastrofu, morālu bojāeju un iznīcību. Antikrists taču grauj visu svēto!

“Izredzētie” vēlas, lai mēs, latvieši, paši sevi iznīcinātu; tad viņi nāktu mūsu zemē – Eiropas centrā – un lepnī dzīvotu. Latvija ir “zelta teļa” āderu krustpunktā – būtisks interešu centrs.

Arnis

KĀPĒC KULTŪRAS MINISTRE NEAIZSTĀV LATVIEŠU TAUTU?

Turpinājums no 1. lpp.

Ministru prezidents Valdis Dombrovskis pats neatbildēja, bet Leona Laitāna iesniegumu un Valtera Rudzīša savāktos parakstus par dekolonizāciju nosūtīja kultūras ministrei Žanetai Jaunzemei-Grendeī, kura pārstāv VL-TB/LNNK.

Publicējam fragmentu no kultūras ministres atbildes Leonam Laitānam.

KULTŪRAS MINISTRES ATBILDE LEONAM LAITĀNAM

[..]

Atgādināsim, ka Latvijas Republikas pilsonības tiesiskais statuss ir noteikts Pilsonības likumā. Minētais likums paredz, ka Latvijas pilsoņi neatkarīgi no pilsonības iegūšanas veida tiesībās un pienākumos ir vienlīdzīgi. Personu uzņemšana Latvijas pilsonībā naturalizācijas kārtībā notiek, ievērojot Pilsonības likumā noteiktos naturalizācijas ierobežojumus. Tāpat Pilsonības likumā ir noteikti gadījumi, kad ar apgabaltiesas lēmumu ir pieļaujama pilsonības atņemšana.

Latvijas Republikā dzīvojošo, kā arī terminētā prombūtnē esošo bijušās PSRS pilsoņu un viņu bērnu statuss, tā piešķiršanas un atņemšanas kārtība un nosacījumi ir noteikti likumā “Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības”. Savukārt ārzemnieku tiesības uzturēties Latvijas Republikā un saņemt uzturēšanās atļaujas ir noteiktas Imigrācijas likumā.

Vispārējā cilvēktiesību deklarācija nosaka, ka nevienam patvaļīgi nedrīkst atņemt tā pilsonību (*nationality*) vai atņemt tiesības mainīt savu pilsonību, Eiropas Cilvēktiesību konvencijas Ceturtais protokols aizliedz kolektīvu ārzemnieku izraidīšanu, bet Starptautiskās krimināltiesas Romas statūti nosaka, ka deportācija

ŽANETAS JAUNZEMES-GRENDES ATBILDE IR NOŽĒLOJAMA!

LNF priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

Aivars Garda: “DDD” redakcija nolēma publicēt tikai daļu no kultūras ministres Žanetas Jaunzemes-Grendes atbildes Leonam Laitānam, jo tā ir uz trim lapām, no kurām pirmās divas, runājot tautas valodā, ir pilnīgs ūdens. “DDD” veidotāji uzskata, ka Žaneta Jaunzeme-Grende atbild tā, kā latvietis nekad nedrīkstētu atbildēt latvietim.

Leons Laitāns un Valters Rudzītis vērsās pie Ministru prezidenta un visām partijām – tēlaini izsakoties, aizlūdza, ne jau par sevi, bet par savu tautu. Viņi lūdza palīdzēt latviešu tautai, bet saņēma ministres atrakstīšanos. Ž.Jaunzeme-Grende atrada dažādus likumus, konvencijas, deklarācijas, kurām Latvija ir pievienojusies, kas it kā aizliedzot izsūtīt okupantus. Taču, ja ir vēlēšanās, ja ministres vietā būtu labs latvietis, tad atbildes vēstulē minētos dokumentus varētu interpretēt tā, lai pierādītu, ka mums ir visas tiesības veikt deokupāciju un dekolonizāciju.

DDD: Kādai, jūsuprāt, vajadzēja būt ministres atbildē Leonam Laitānam?

A.G.: Īstam Latvijas valsts vadītājam, istam latvietim būtu jāatbild apmēram šādi:

“Paldies, Laitāna kungs, par vēstuli! Patiešām, referendums par otro valsts valodu pierādīja, ka mūsu valsts tā saucamā integrācijas politika ir pilnīgi iz-

gāzusies, jo tie, kurus mēs esam integrējuši, ir mūsu ienaidnieki un parādīja savu īsto seju. Piekritu Jums, ka tiem, kuri parakstījušies, kuru uzvārdi ir pieejami CVK, saskaņā ar Saeimas jaunpieņemtajiem normatīvajiem aktiem vajadzētu atņemt pilsonību un viņus izraidīt no valsts kā nelojālus. Jāizraida arī viņu ģimenes locekļi. Mums tā rīkoties atļauj gan Ženēvas konvencija, gan Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju. Kaut arī esam parakstījuši tās deklarācijas, kuras es minu šajā vēstulē, tas nekādā gadījumā nemazina mūsu tiesības izraidīt okupantus. Gluži otrādi – šīs deklarācijas apstiprina pamattautas, tātad – latviešu saimnieka lomu Latvijā. Jums ir pilnīga taisnība, un es darišu visu iespējamo, lai atrisinātu šo problēmu.”

Diemžēl Žanetas Jaunzemes-Grendes atbildē ir līdzīga nožēlojamajai Satversmes tiesas darbībai, kad tā nodeva latviešu tautu, atsakoties no Abrenes. Arī uz Satversmes tiesu

vai iedzīvotāju piespiedu pārvietošana ir noziegumi pret cilvēci.

Ievērojot minēto un atzīstot Latviju par neatkarīgu, demokrātisku valsti, piedāvājums atņemt pilsonību un uzturēšanās atļaujas tiem 187 tūkst. pilsoņu, kas referendumā balsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu, ir uzskatāms par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 1., 2. un 78. pantiem un demokrātiskas tiesiskas valsts pamatprincipiem, un tādēļ ir noraidāms.

Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas pamatnostādnes (2012–2018) (turpmāk – pamatnostādnes) jau pateikts, ka “līdzīgi citām Eiropas valstīm, vairums imigrantu šeit ieradās 20.gadsimta 50.–80.gados. Liela daļa no viņiem ir sekmi iekļāvušies sabiedrībā un pievienojušies Latvijas pilsoņu kopumam, tomēr vērā ņemama imigrantu daļa vēl aizvien norobežojas no šī procesa. Tas negatīvi ietekmē demokrātijas funkcionēšanu, rada spriedzi sabiedrībā un radikālisma riskus. Valstij ir jāsamazina šī izolācija, piedāvājot iespējas un prasmes iekļauties nacionālās valsts demokrātiskajā kopienā. Tam jābūt ilglaicīgam integrācijas politikas uzdevumam. Šīs politikas sekmes vai neveiksmes vistiešākajā veidā ietekmē demokrātijas kvalitāti Latvijas valstī.” Tādēļ pamatnostādnes ir iekļauta virkne pasākumu, kas vienotu, nevis šķeltu sabiedrību.

Ar cieņu,

Ž.Jaunzeme-Grende
Kultūras ministre

latvieši skatījās kā uz pēdējo balstu, bet tā apzināti meklēja tos normatīvos aktus, kas it kā pierāda, ka Abrene nemaz nav mūsu. Tātad Satversmes tiesā īstenībā sēž kangariski tiesneši...

DDD: Ja tik antilatvisku, nodevīgu atbildi Leons Laitāns saņēma no ministres, kas pārstāv Nacionālo apvienību “Visu Latvijai!”-TB/LNNK, tad ko varam gaidīt no citiem Saeimā pārstāvētajiem politiskajiem spēkiem?

A.G.: Partijai, manuprāt, noteikti jāatklāj, vai Žaneta Jaunzeme-Grende pārstāv partijas viedokli, kas liecinās, ka partijai tāpat kā ministrei neinteresē latviešu liktenis, vai arī skaidri jāpasaka – tāda ministre mums nav vajadzīga...

Pat bijusi kultūras ministre Sarmīte Ēlerte pēc valodas referenduma mainīja savu uzvedību – viņa pavisam braši iet uz krievu televīziju pie Mamikina un runā tikai latviski. Tā ir vismaz kaut kāda nostāja. Bet tagadējās kultūras ministres atbildē ir gluži vienkārši skandaloza!

DDD: Vai piekritat, ka šāda atbilde kārtējo reizi apliecina, ka šī ministre vispār nesaprot, ko nozīmē būt par **kultūras ministri** – viņa taču ir **nekulturāla**?

A.G.: Jums ir taisnība. Parasti sabiedrībā valda uzskats, ka kultūra ir tikai dažādas mākslinieciskas izpausmes – koncerti, dancošana, operas, teātri, utt. Taču māksla ir tikai viena kultūras sastāvdaļa. Patiesas kultūras pamatā ir garīga izaugsme. No šī viedokļa raugoties, ja kultūras ministre nodarbojas tikai ar mākslu – teātri, operu,

glezniecību, un, ja viņa atbalsta mākslu, kāda tā ir pašlaik, tad tā ir kultūru degradējoša, jo nespēj izaudzināt kārtīgu cilvēku.

Vai tā ir patiesa kultūra, ja cilvēks, aizējojot uz operu, teātri, gleznu galeriju, kur izstādīti kaut kādi *ķinķēziņi*, jūtas vilies, ka naudu iztērējis vēlti? Jā, kultūras ministrei Žanetai Jaunzemei-Grendeī izpratnes par patiesu kultūru pilnīgi nav. Diemžēl viņa nav vienīgā – tā ir mūsu sabiedrības kopēja nelaime.

Kā justos Žaneta Jaunzeme-Grende, ja viņa būtu zemiece un vērstos pie kāda ministra, lai aizlūgtu ne jau par sevi, lai viņai izdevīgākas, piemēram, graudu un piena cenas, bet par savu tautu, un saņemtu šādu atbildi?! Arī Laitāns jau neprasa sev – **viņš prasa pasargāt latviešu tautu!** Bet kultūras ministre atbild – *mēs nevaram pasargāt, jo esam parakstījuši tur šo un to, tātad nevar neko darīt – lai okupanti un kolonisti te dzīvo... Tas, ka viņi nobalsojuši pret mūsu tautu, arī nekas...* Protams, ka šāda attieksme kultūru degradē. Latvietim sašļūk dūša, ja viņš raksta Saeimai vai valdībai un saņem tādu atbildi.

Leonam Laitānam un Valteram Rudzītim, cik es viņus pazīstu, ceru, dūša nenoplaks, bet kopumā tā var notikt, un tas tiek apzināti veicināts – pamazām vien tiek noplacināts mūsu tautas garaspēks. Bet, ja žīdi paprasa īpašumus, tā tūlīt – jā, *sameklēsim dokumentus, izdarīsim un atdosim!*... Lai gan vajadzēja skaidri pateikt: nē, un viss!

Sagatavoja Liene Apine

IZZINIET PATIESĪBU!

Saruna ar mūziķi **Aivaru Brīzi**

Aivars Brīze: Izlasot Braiena Marka Riga grāmatu “Žīdu karavīri Hitlera armijā” un vērojot notiekošo ap žīdu īpašumu kompensācijas jautājumiem, rodas sajūta, ka kāds ļoti mērķtiecīgi vēlas uzurpēt visu šīs pasaules varu, lai kontrolētu tautas un individuus.

Manuprāt, žīdiem vajadzētu nokaunēties un lūgt piedošanu visām tautām par to, ko viņu pārstāvji šobrīd dara. Nevienš neuzdrošinās kompensāciju prasītājiem atgādināt, ka Štutins, kurš gatavoja un parakstīja sarakstus par latviešu nošaušanu vai izvešanu uz Sibīriju, arī bija žīds. Kā to pierāda grāmata “Žīdu karavīri Hitlera armijā” minētie fakti, žīdu izcelsmes cilvēki arī piedalījās hitleriskās Vācijas militārajā agresijā. Iespējams, ka žīdi bija arī to karavīru rindās, kuri 1941. gada 1. jūlijā okupēja Latviju. Daudzi aculiecinieki stāsta, ka arī padomju okupantu tankus ar ziediem un ovācijām sagaidīja daudzi žīdi. Par ko tad mums tagad viņiem jāatdod miljoni? Par to, ka daudzus žīdus, iespējams, iznīcināja vairāki viņu pašu tautieši?

DDD: Kad jāprasa kompensācijas, bojāgājušo žīdu īpašumi, tad žīdi ir vieno-ta nācija, bet, kad jāatbild par savu tautiešu zvērībām pret citām tautām, tad viņi izliekas par to neko nezinām. Nav dzirdēts, ka, piemēram, Vizentāla centra galvenais darbonis Zurofs

uzņemtos atbildību par Šustina noziegumiem pret latviešiem. Kad laikraksta “DDD” žurnālistes to Zurofam reiz preses konferencē jautāja, viņam pēkšņi bija jāpārtrauc tikšanās ar preses pārstāvjiem, lai gan pirms tam bija uzdots tikai viens jautājums.

A.B.: Mani izbrīna, ka tikai laikraksta “DDD” žurnālistes ir tik drosmīgas, lai šādus jautājumus uzdotu, lai gan par žīdu īpašumu atdošanu raksta un runā gandrīz visi plašās saziņas līdzekļi. Kāpēc mūsu žurnālisti ir tik glēvi, ka nespēj atklāti runāt par vēsturisko patiesību, uzdot šos jautājumus tiem, kuri nepārtraukti bāžas latviešiem virsū, pārmetot mums antisemitismu un žīdu šaušanu?!

Runājot par īpašumu atgūšanu, Latvijā ir likumi, kas ļāva ikvienam atgūt savus īpašumus. Kādēļ tagad piepeši žīdi kļuvuši vienlīdzīgāki par citiem? Mūsu valsts vadītājiem trūkst mugurkaula, lai visādām *klintonēm*, kas te brauc un māca mūs dzīvot, stingri pateiktu, ka mums ir likumi, kas jāievēro.

DDD: Kādēļ, tavuprāt, žurnālisti nejautā?

A.B.: Tādēļ, ka baidās pazaudēt darbu, baidās tikt izstumti no sabiedrības. Viņiem šķiet, ka nav nekā traģiskāka par valdošās kliķes nosodījumu, par iespēju nesaņemt ielūgumu uz kārtējo tā saucamā sabiedrības krējuma ballīti. Domāju, ka daļa baidās arī no fiziskas izrēķināšanās, jo mēs jau nezinām, piemēram, kas patiesībā pasūtīja un izpildīja teroraktu pret Aivaru Gardu.

Cilvēki tiek turēti īsā saistītē, lai ik brīdī varētu pārliecināties, ka neviens “nenoiet no ceļa”. Diemžēl tāda situācija nav tikai Latvijā, bet visā pasaulē. Cilvēki ir pataisīti par glēvuļiem, par sava vēdera un miesas kalpiem, kuri

nespēj pastāvēt par saviem ideāliem un augstākajām interesēm.

Esmu ievērojis, ka cilvēki pat izvairās no patiesības izzināšanas. Kā piemēru varu minēt faktiem bagāto grāmatu “Žīdu karavīri Hitlera armijā”. Grāmatnīcās pārdevējas

“Kāpēc mūsu žurnālisti ir tik glēvi, ka nespēj atklāti runāt par vēsturisko patiesību, uzdot šos jautājumus tiem, kuri nepārtraukti bāžas latviešiem virsū, pārmetot mums antisemitismu un žīdu šaušanu?!”

to noliek tālākajā plauktā, bet pircēji kautrējas to iegādāties. Zīnu pat tādus cilvēkus, kuri atteicās to lasīt, jo viņiem, lūk, paliekot slukti no tur rakstītā.

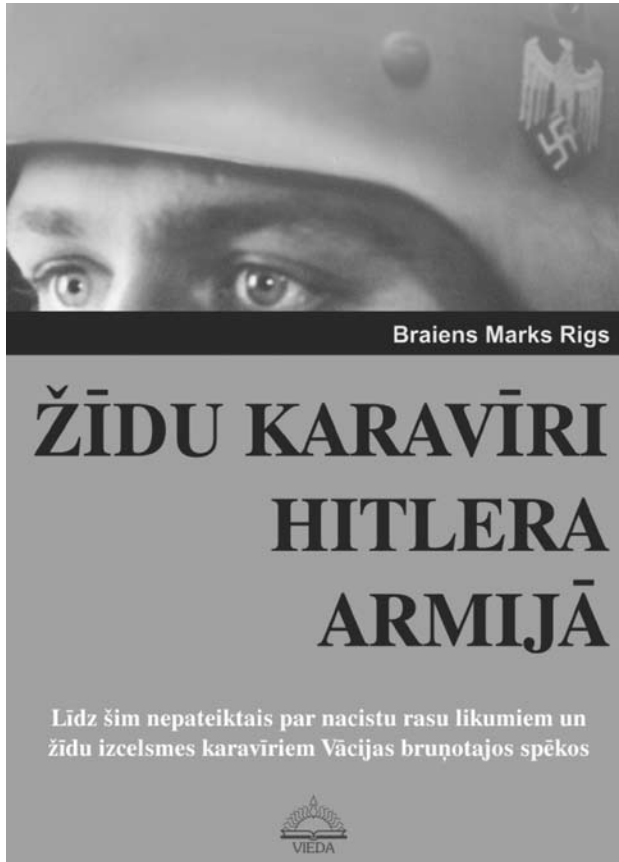
DDD: Kādēļ?

A.B.: Nezinu. Domāju, ka cilvēki negrib zināt

patiesību, jo vieglāk ir to nezināt. Tiklīdz tu uzzini, kas un kā noticis, tev ir pienākums kaut ko darīt – vērsties pret netaisnību, pret nodevību, pret ļaunumu. Varu tikai rosināt cilvēkus pārvarēt savu kūtumu, nebūt vienaldzīgiem un izlasīt šo grāma-

tu, kaut vai tikai tādēļ, lai saprastu, kāda ir atšķirība starp žīdu un ebreju. Šī grāmata man lika uzdot vēl vienu jautājumu: kādēļ ebrejiem būtu jāatdod žīdu īpašumi?

Intervēja Liene Apine

PAR LATVIEŠU KARAVĪRIEM

Miervaldis Ceimurs

ilggadīgs “DDD” abonents

Mūsu valstij un latviešu tautai liktenīgi traģiskās dienas ir jāatceras un par tām jāstāsta jaunākām paaudzēm, lai pareizi saprastu vēsturi un zinātu, kas ir kas. Tas kļūst aktuāli nepieciešams pēdējā laikā, kad atsevišķi vadošie politiķi, Valsts prezidentu ieskaitot, rosina Otrā pasaules kara laikā abās pusēs karojošajiem rast saskaņu, saprotos izpratni un kopīgi atzīmēt vēsturiskās piemiņas dienas (šeit man jāliek – ?!).

Mūsu pirmās brīvvalsts gados nevajadzēja noklusēt informāciju par Staļina režīma zvērībām – PSRS *golodomoru* Ukrainā, genocīdu pret latviešiem un citām mazākumtautām.

Iepriekš nezinājām arī par Molotova-Ribentropa līgumu un tā slepenajiem protokolliem, ar kuriem divas lielvaras sadalīja interešu sfēras Austrumeiropā un bija kā starta šāviens uzbrukumam Polijai un tās sagrāvei.

1939.gada rudenī arī Latvijai bija jāpārdzīvo pazemojošs PSRS piedāvājums (prasība): atļaut mūsu valsts teritorijā izveidot sarkanarmijas militārās bāzes (īpaši rietumu piekrastē), kurās personālsastāvs bija ap 15 000! Protams, informācija par genocīdu pret latviešiem Krievijā (sagūstīto poļu virsnieku apšaušana Katīņā 1940. gada pavasarī) nevarēja mūsu valsti ie- drošināt militāri pretoties PSRS ultimātam par Latvijas okupāciju un aneksi-

ju 1940.gada 17.jūnijā. Bet to gan varētu apgalvot, ka Rīgā sarkanarmijas tanku sveicēju, bučotāju un mai- zes lūdžu vidū latviešu tikpat kā nebija un bija jāpietiek ar sarkaniem žīdiem un krieviem, kuri izcili blāustījās, ar akmeņiem apmētāja policistus un dažus pat iegrūda pilsētas kanālā (policistiem bija dota norāde saudzīgi apieties ar tanku sveicējiem).

Tā sākās asiņainās padomju režīma diktatūras valdīšanas gads, kas mūsu tautas vēsturē pazīstams kā Baigais gads (parlamentā vēlēšanu parodija un lūgums pievienoties PSRS, intelīgences, Latvijas armijas un aizsargu virsnieku apcietināšana, spīdzināšana un nošaušana čekas pagrabos, Baltezerā un Litenē, 1941. gada

14. jūnija iedzīvotāju deportācijas lopu vagonos uz Sibīriju un citas zvērības).

Kad 1941.gada 1.jūlijā Rīgā ienāca vācu karaspēks, latvieši viņus sagaidīja ar ziediem, Latvijas karogiem, radio atskaņoja himnu “Dievs, svētī Latviju!” Tā bija sajūsma par atbrīvošanu no padomju režīma. Tikpat patiesa un brīvprātīga bija latviešu jaunekļu un vīru pieteikšanās dienestam. Brīvprātīgo skaits īpaši pieauga jūlijā, kad atraka čekas upuru apbedījumus Rīgas Centrālcietumā, Baltezerā u.c. Čekistu upuru sakrop- lotie ķermeņi šokēja piederīgos, kuri tos skatīja izceltus no bedrēm (tos redzēja arī mana māte, jo meklēja manu tēvu).

Turpinājums 6. lpp.

JĀSTĀSTA PATIESĀ VĒSTURE

Eva Bule

PALDIES ULDIM FREIMANIM PAR VĒSTĪJUMU PASAULEI

Arī es esmu ļoti sašutusi par Ulda Freimaņa nāvi. Jau iepriekš vēlējos pateikties Uldim Freimanim par viņa gaišo, vērtīgo ideju akcentēt 1941. gada 1. jūlija notikumu patieso gaisotni. Izceļot šo datumu, lielāka varbūtība, ka pasaule sadzirdēs, jo par to neapzi- nāti rūpēsies pat vēstures sagrozītāji – klaigādami pievērsīs uzmanību. Ar šā datuma saistīto notikumu pilnīgāku izskaidrošanu uzreiz tiek atšķetināti ļoti daudzi samudžinātie vēstures fakti pavedieni, uzreiz kļūst skaidrs, kāpēc sarkanarmiešu vien- nozīmīga pārdēvēšana par atbrīvotājiem ir satanisks gājiens (tāpat kā okupācijas fakta noliegšana).

Izprotot ar 1941. gada 1. jūliju saistītos notikumus, kļūst skaidrs, kāpēc tika veidots Latviešu leģions, tad beidzot kļūst vieglāk saprotama gan vēsturiskā, gan pašreizējā draudīgā situācija. Nepaspēju Uldim Freimanim personīgi pateikties. Žēl, ka nebiju nevienā no viņa organizētajiem pasākumiem, bet turpmāk noteikti veltīšu lielākas pūles, lai rastu iespēju piedalīties šādās aktivitātēs. Visticamāk tūkstošu piedalīšanās būtu nodrošinājusi patiesības atgādīnātajam iespēju palikt dzīvam.

Izmantojot iespēju, vēlos pateikties cilvēkiem, kas piedalījās Ulda Freimaņa organizētajos pasākumos. Pirms šī raksta tapšanas par viņa nāves faktu mēģināju uzzināt ko vairāk, jo nav viegli noticēt pāragrās nāves faktam, pat, ja Latviju uzskata par tiesisku valsti. Bet varbūt tā ir liecība par pretējo?

1941. GADA 1. JŪLIJS – ATELPAS BRĪDIS

Joprojām Latvijā neklājas pieminēt atsevišķas patiesās vēstures lappuses – par to var draudēt problēmas. Pie varas esošajiem īpaši nepatīk, ja atgādina par sarkanarmiešu ļaunumu – vērojama valdošo *raustīšanās* pat no to datu- akcentēšanas, kuri vēsturiski saistās ar latviešu pretošanos iebrucējiem no Krievijas. Liek klusēt, kā zombēdami latviešu tautu, mēģina ieborēt, ka pasaule mūs nesaprātīši, ja runāsim, bet patiesībā pasaule mūs nesaprot, jo klusējam. Izmantojot iespēju, to vēlos atgādīnāt arī ārzemēs mītošajiem latviešiem, angli- skiski runājošiem.

Valdības, baznīckungu un masas nesaprasts Uldis Freimanis vienalga pildīja Dieva gribu, atgādīnāja vēstures notikumus to patiesajā gaisotnē, protestējot pret Krievijas pieau- gošajiem mēģinājumiem noliegt pat okupācijas fak- tu, kas nozīmē, ka mums ir asinskārs kaimiņš, kurš vēl joprojām nenožēlo pa- strādāto. Uldis Freimanis atgādīnāja patiesību, ris- cēja ar savu drošību. Ta- gad viņš ir miris.

Pasaulei ir jāzina, ka 1941. gada 1. jūlijā no Lat- vijas aizbēga vairāk nekā gadu te zvēriģi slepkavojušie sarkanie. Akcen- tējot 1941. gada 1. jūlija notikumus tiek pievērstā uzmanība pasaulē maz zi- nāmam, noklusētam fak- tam, ka tieši krievi **pirmie** iebruka plaukstošajā Lat- vijas Republikā; nekādu vāciešu te nebija. 1940. gadā iebrukušie, sataniski noskaņotie sarkanarmieši spīdzināja, slepkavoja Lat- vijas mierīgos iedzīvotā- jus – Latvijas zeme mirka latviešu asarās un asinīs. Vēstures grāmatās, arī grāmatā “Baigais gads” ir atrodams plašs attiecīgu faktu apraksts, vēl dzīvi arī tā laika aculiecinieki. Manuprāt, nav jābaidās, ka pasaule mūs varētu ne- saprast.

1941. gada 1. jūlijs lat- viešiem bija kā neliels atelpas brīdis, jo sarkanar- mieši bēgot vairs nevarēja slepkavot, bet vācieši vēl nebija sākuši slepkavot. Tas bija laiks, kad, sarka- narmiešiem steigā atstājot valsti, čekas pagrabos dau- dzi latvieši beidzot atrada gan savus pazudušos ģi- menei piederīgos, gan aug- stas valsts amatpersonas. Diemžēl ļoti daudzi no- slepkavotie bija tik sakrop- ļoti, ka viņus nevarēja pat pazīt, bet šajā laikā varēja viņus vismaz apbedīt. Ra- dās iespēja atrast, atrakt čekistu nogalinātus un kopējās kaudzēs samestus nevainīgus upurus, tika mēģināts viņus identificēt, pārāpbedīt.

Latvijā tikai **viena gada laikā** sarkanarmie- šī bija nogalinājuši **sim- tus, tūkstošus** latviešu, daudzi pazuda bez vēsts. Jāsaprot, ka attiecībā ar Krieviju jābūt ļoti uzmanī- giem, jo toreizējais Latvijas prezidents Kārlis Ulmanis glēvi uzticējās Krievijas skaidrojumiem, ticēja, ka padomju karaspēka ienāk- šana mūsu zemē ir saska- nā ar starp abām valstīm noslēgtā Starptautiskā palīdzības pakta īstenoša- nu. Krievijas puse mēloja, tāpēc tagad nav zināma pat toreizējā Latvijas pre- zidenta kapa vieta. **Pasaulei ir jāsaprot, ka nor- māls cilvēks nevar par to visu pateikties – tas būtu sātānisms.**

Turpinājums 6. lpp.

KĀ SAMIERINĀT DAŽĀDĀS FRONTĒS KAROJUŠOS LATVIEŠUS?

LASĪTĀJAS VĒSTULE

Paldies Gardas kungam par atbildi uz manu jautājumu par eiro! Izmantoju laikrakstā minētos argumentus sarunās par šo jautājumu ar draugiem un paziņām.

Tikko ziņās stāstīja, ka prezidents Bērziņš cenšas samierināt latviešus, kuri karojuši dažādās frontēs, uzsvērot, ka visi ir varoņi, ka nav jāšķiro, kurš kādu formu valkājis. Man gan nepatīk šāda nostāja, jo, manuprāt, nevar visus pār vienu kārti mest un visiem sist uz pleca par labu darbu.

Kādas būtu Jūsu domas par šo Bērziņa priekšlikumu un centieniem visus samierināt 11.novembrī?

Vēlot veiksmes svētīgajā darbā,

Diāna Krūmkalne

AIVARA GARDAS ATBILDE LASĪTĀJAI

Aivars Garda: Piekritu mūsu lasītājam Diānai Krūmkalnei – man arī ir tāda pati attieksme pret prezidenta priekšlikumu. Pamatošu kāpēc.

Pirmkārt, ja būtu veikta dekolonizācija un okupanti jeb kolonisti (sauca viņus par okupantiem – aizņē-mējiem, jo viņi aizņē-m vietu; viņus, saskaņā ar Ženēvas konvenciju un Saeimas Deklarāciju par Latvijas okupāciju, vajadzēja izraidīt no Latvijas) būtu izraidīti, mana atbilde uz jautājumu, vai var abas puses samierināt, būtu – kāpēc gan ne? Vienā pusē – leģionāri; otrā – sarkanarmieši. Bija jākaro savā starpā, jo savādāk nevarēja, bet tagad esam brīvi – saligsim mieru!

Tagad sanāk tā, ka tie, kas karoja padomju pusē, pēc būtības iet atzīmēt otro padomju okupācijas dienu – 9. maiju. Nav svarīgi, vai tā oficiāli ir nosaukta par okupācijas dienu vai nav, bet reāli tā ir okupācijas diena.

Kamēr nav veikta dekolonizācija, nav likvidētas okupācijas sekas, tikmēr situācija ir divdomīga – uz kāda pamata viņiem izlgt? Ja šie mūsu tautieši, kuri karoja Sarkanajā armijā, tagad vienotos un pateiktu prezidentam: “Pieņemta ir Saeimas Deklarācija par Latvijas okupāciju, tāpēc, lūdzu, visus okupantus ārā – un tad mēs līgstam mieru!” – tad arī leģionāri pateiktu: “Kāpēc ne, kādēļ mums strīdēties?”

Iegaumēsim, ka atbrīvotājs ir tas, kurš atbrīvo, bet pēc tam nepakļauj. Atbrīvo un aiziet prom. Okupants un kolonists ir tas, kurš pakļauj atbrīvoto tautu un pēc tam nekaunīgi uzspiež tai sevi ar savu antikultūru.

DDD: Jā, tad sarkano pusē karojušie darbos pierādītu to, ko tagad stāsta, ka arī cīnījušies par Latvijas brīvību. Leģionāri joprojām turpina šo cīņu, 16.

martā pieprasot likvidēt okupācijas sekas.

A.G.: Nu, protams! 9. maijs ir otrā padomju okupācijas diena – mums uz to ir jāpastāv, kad viņi nākošgad svinēs pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa. Par okupāciju jārunā arī 13. oktobrī, kad tika ieņemta Rīga. Tie, kas svin Rīgas okupāciju, visi ir mūsu ienaidnieki. Mums, latviešiem, vajag vienoties, ka viņi ir jāizraida, ka viņi ir svešķermeni!

Klausoties krievu televīzijas raidījumus, kur krievu politologi, zinot, ka latvieši viņos neklausās, ļoti atklāti stāsta, ka viņi visu laiku ir mēģinājuši pierunāt latviešus, lai piekāpjas krievvalodīgo prasībām. Visu laiku domājuši, ka tikai politiķi nevēlas paklausīt, bet tagad sapratuši, ka arī vienkāršie latvieši ikdienā izrāda neapmierinātību. Krievvalodīgie žurnālisti un politologi tagad spiesti atzīt, ka latviešu tauta nesamierināsies; ka vienīgais, uz ko latviešu intelligēnce būtu ar mieru, – atgriezties pirmsreferenduma stāvoklī, bet negrib spert soli preti krievu kolonistiem. Krievvalodīgie ir sašutuši – viņi sūdzas, ka neviens viņus negrib, bet tajā pašā laikā neizrāda vēlmi, piemēram, mācīties latviešu tautas dziesmas, piedalīties Dziesmu svētkos, atzīmēt 11. un 18.novembri vai 16. martu. Viņi nesaka, ka cenšas būt piederīgi Latvijai. Viņi mēģina mūs pierunāt, lai mēs pārkrievojamies.

DDD: Kā jums liekas, kāpēc prezidents tā rīkojas – tas ir viņa paša glēvums vai viņam kāds to liek darīt?

A.G.: Lai lasītāji spriež paši. Ja viņš ar tādām lietām nodarbojas, tad acīmredzot viņam nav ko darīt. Ja viņš veiks dekolonizāciju, pēc tam var samierināt, citādi tas ir pilnīgi veltīgi.

Sagatavoja Liene Apine

GAISMA – TĀ IR PATIESĪBA

Saruna ar biedrības “Latvietis” Pārštāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

DDD: Iepriekš jūs sacījāt, ka nav neviena cilvēka, kuru “saimnieki” nevarētu piespiest darīt to, ko viņš negrib. Iebildīšu, jo domāju, ka mūs nevar piespiest, arī jūs taču nevar piespiest...

Leonards Inkins: Pateikšu kāpēc. Tāpēc, ka mēs viņiem neesam bīstami un neesam vajadzīgi. Ja būtu vajadzīgi un ja tas būtu ļoti nepieciešams, tad atrastos metodes, kā piespiest, – tas ir tikai laika jautājums. Protams, ir cilvēki, kuri pretojas un aiziet bojā – viņus salauž, bet lielākā daļa tomēr saliecas.

DDD: Jūs taču nenoliegsit, ka ir bijuši mēģinājumi jūs ietekmēt? Arī pret mums ir bijušas līdz šim neveiksmīgas iebiedēšanas akcijas, gan mēģinot fiziski iznīcināt, gan notiesāt.

L.I.: Jā, protams. Viņi strādā. Es jau varbūt varu izturēt un nepadoties. Bet redzu, kā tas notiek, – tikko pret tevi ierosina kriminālietu, tu zvani vienam, zvani otram – nevienam nav laika, kā no spītīgā bēg. Un savu mērķi viņi sasniedz.

“Jēga ir cīnīties, jo tieši no tā, vai konkrēts indivīds būs cīnījies vai būs ļaunumu atbalstījis, ir atkarīgs šī cilvēka turpmākais liktenis.”

DDD: Vai nepiekrītat, ka mums neļauj runāt sabiedriskajos medijos, jo baidās, zina, ka cilvēki sadzirdēs patiesību un attapsies no pašreizējās hipnotiskās iznīcības?

L.I.: Jā, Latvijā ir saraksts, kurus cilvēkus nekad neintervēt, kurus nerādīt televīzijā, bet, ja rādīt, tad tikai sliktā gaismā. Un tas ir pa istam.

TUMSAS UZDEVUMS – PAZUDINĀT CILVĒKU

DDD: Jūs iepriekš runājāt par čēkas patiesajām darbībām. Vai tad Briselē un Vašingtonā arī darbojas čekisti?

Leonards Inkins: Jā, tikai tos sauc citos vārdos. Čeka ir tikai viens no daudzajiem izpildorgāniem. Aiz tā visa stāv ļaunums, kuru varam saukt arī par sātanismu. Piemēram, to, kas notika padomju Krievijā, Padomju Savienībā, kur simtiem miljoni tika noslepkavoti, mocīti, – to nevar izskaidrot ne ar kādu savtīgumu, ne ar kādu laupīšanu, bet vienīgi ar vēlmi radīt sāpes un

ciešanas. Ciešanas ir tās, kas viņiem vajadzīgas, jo ļaunums pārtiek no citu cilvēku ciešanām – tā ir viņa barība.

Nav svarīgi, vai ciešanas nāk caur filmām, vai caur zālēm, vai caur sliktu pārtiku vai sliktu domāšanu, galvenais ir radīt ciešanas. Dēmona galvenais uzdevums ir pazudināt cilvēku. Pazudināt var ne tikai nogalinot, bet arī dažādos citos veidos. Un “vislabākā” pazudināšana ir tāda, ja cilvēks izdomā pats sevi nogalināt. Ja mēs gribam atrast atbildi uz šiem jautājumiem, to nevar atrast mūsu laicīgajā pasaulē. Atbilde ir TUR...

DDD: Jā, kad cilvēkiem ir grūti, viņi vērs skatu uz augšu.

L.I.: Tieši tā. Kamēr cilvēks ir vesels un paēdis, viņam liekas, ka viņš ir visvarens, bet tiklīdz viņam ir kaut kādas grūtības, viņš saprot, cik tomēr ir niecīgs. Vai atbilde ir meklējama Himalajos vai Romā, vai vēl kaut kur, tas nav svarīgi; galvenais ir saprast, ka tā nav meklējama šeit, un tas ir pa istam, nevis pasākās.

Taču ļaunums neatlaidīgi meklē jaunus veidus, kā gūt sev labumu. Cilvē-

ki, kuriem ir nauda, savu naudu grib vairot, nevis mazināt. Viens no lieliskākajiem veidiem, kā uzturēt bagātību, ir iespēja saimniekot ar valsts budžetu. Brīnišķīga iespēja! Kas ir vajadzīgs? Nepieciešams finansēt 2/3 partiju, kuras izveido pozīciju, un, ja tev ir pozīcija, tu ar šo cilvēku rokām saimnieko budžetā. Un neviens nevar izsekot, cik miljoni uz kurieni aizgāja, kam un par ko, – to pat deputāts nav spējīgs saprast.

DDD: Cilvēki pat nevar aptvert, cik lielas summas tiek nozagtas no valsts.

L.I.: Kāpēc jūs sakāt – “nozagtās”? Saimnieki rīkojas ar savu īpašumu tā, kā uzskata par vajadzīgu.

DDD: Jā, jo mēs viņiem esam to atļāvuši... Tā, ka sabiedrība nepretojas, jau ir piekrišana.

L.I.: Tā ir mūsu piekrišana, ar kuru apliecinām, ka negribam neko saprast, negribam neko domāt, un reizē ar to deleģējam viņus, kuri arī saimnieko.

DDD: Bet cilvēki prāto – ko tad es viens varu izdarīt, kāda jēga man tur rakstīt, protestēt? Tas tikai patērē daudz enerģijas – tāpat jau nekas nemainīsies. Ko jūs tādēļ teiktu?

L.I.: Taisnība viņiem ir – nekas nemainīsies. Tur, kur viņi rakstīs, nekas nemainīsies, bet mainīsies viņos pašos. Tas viņiem jādara pašiem sev. Tā godīgā Latvija būs tad, kad Latvijā dzīvos godīgi pilsoņi. Citādi tas nav iespējams.

un ko mēs kaut kur esam izlasījuši. Mēs paši tajā laikā neesam dzīvojuši un to piedzīvojuši. Varbūt mēs redzētu arī drusku citādu ainu.

Svētajos Rakstos ir nepārprotami teikts: “Esiēt karsti vai auksti, jo remde-

REMDENOS DIEVS IZSPĻAUJ!

DDD: Tātad, kamēr latvieši negribēs dekolonizāciju un deokupāciju, tikmēr nekas nenotiks un nemainīsies. Mums kaut vai no ārpuses var atnākt kāds spēks un kolonistus aizvākt, bet Latvija tik un tā paliks kolonizēta un okupēta, jo paši latvieši taču nebūs mainījušies, vai ne?

Leonards Inkins: Tieši tā. Dekolonizācija jau ir tikai instruments – cēlonis ir agrāks. Cilvēkam ir jāvēlas šī latviskā vide un Latvija. Man jāsaka nepopulāras un nepatīkamas lietas, bet lielākai daļai latviešu ir vienalga, kāda šeit ir valsts valoda, viņiem ir vienalga, kāda šeit ir valsts iekārta, viņiem tas viss nerūp, viņi attopas tikai tad, kad paši personīgi saskaras ar kaut kādām grūtībām. Viņiem viss ir vienaldzīgs. Viņi iet mazākās pretestības ceļu. Tātad mūsu lielākā problēma ir cilvēku vienaldzība. Esot pētījums: no desmit latviešiem, kuri saskaras ar grūtībām, septiņi izvēlas bēgt un tikai trīs cīnās. Tajā pašā laikā septiņi no frančiem izvēlas cīnīties un tikai trīs bēgs.

DDD: Latvieši taču bija partizāni, strēlnieki un leģionāri – nevaram teikt, ka latvieši necīnījās.

L.I.: Te ir divi skaidrojumi. Pirmkārt, tāpēc jau tos, kas cīnījās un pretojās, izkāva. Palika glēvākie, kuri radīja sev līdzīgus – izauga tā saucamā glēvā paaudze. Otrkārt, mēs par šiem laikiem spriežam pēc tiem fragmentiem, kurus mums kāds ir pastāstījis

nos Dievs izspļauj!” Tātad esiet par vai pret, bet nesiet vienaldzīgi! Ar to, kas ir pret, var runāt, viņu var pārliecināt, viņam kaut kas ir, bet tam, kurš ir vienaldzīgs, nav nekā.

LPSR TURPINĀJUMS

DDD: Kā beidzās jūsu sarakste ar Izraēlas vēstniecību par raidījumu “Tēvijas laikmets”?

Leonards Inkins: Nekā. Raidījums uz laiku ir slēgts. Bet viss, kas ir “uz laiku”, ir diezgan ilgs periods. Zinām, ka pagaidu mājas stāv visilgāk. Aizkulisēs jau ir zināmas, kā viss bija un notika, bet to, ko nezinām, varam iedomāties. Tā tas bija, raidījums tika slēgts, un viss. Rikojums tika dots, un to gluži vienkārši izpildīja.

DDD: Kas deva šo rīkojumu?

L.I.: Es domāju, ka tā nebija Izraēla.

Kāpēc “Tēvijas laikmets” bija jātaisa ciet? Tāpēc, ka tas atļāvēs teikt to, ko neteica oficiālie vēsturnieki. Otrā problēma bija tā, ka tā saucamajai oficiālajai vēsturei nebija pretargumentu. Mums bija viens raidījums, kad runājām par holokaustu, rumbulām, bet aiz kadra, ko klausītāji nedzirdēja, palika tas, par ko mēs raidījuma beigās ar šiem diviem cienījamiem vēsturniekiem vienojāmies. Viņi mums aizrādīja, ka mēs slikti zinām vēsturi; mēs piekritām un teicām, ka pamācīsimies, bet mēs viņiem ieteicām pamācīties matemātiku.

Turpinājums 8. lpp.

PRETĪ VAR LIKT TIKAI PAŠORGANIZĒŠANOS!

Saruna ar bijušo Paula Stradiņa slimnīcas Neuroķirurģiskās nodaļas vadītāju **Artūru Grīslīti**

Turpinājums no iepriekšējā numura

APZINĀTA KAITNIECĪBA

DDD: Latvijas lauksaimnieki apliecina, ka viņiem ir pietiekama kapacitāte, lai pabarotu visus iedzīvotājus. Bet sakiet, lūdzu, vai medicīnas nozare ir spējīga laikā aprūpēt visus latviešus, lai neveidotos rindas? Vai šīs rindas ir mākslīgi radītas, vai arī tām tomēr ir objektīvs cēlonis? Saprotu, ka viena lieta ir līdzekļu trūkums, bet, ja būtu vajadzīgā nauda, vai medicīnas pakalpojumi tiktu sniegti operatīvi – tad, kad cilvēkam tas tik tiešām ir nepieciešams?

DDD: Tātad ārstu pietiek, laiks ir pietiekams, lai pieņemtu pacientu, bet valsts vadītāji gluži vienkārši dara visu iespējamo, lai ārsti nespētu aprūpēt visus slimniekus?

A.G.: Pirmkārt, es jau minēju, bez kā tomēr medicīna nevar eksistēt, – tie ir naudas līdzekļi. Ja ārstam nemaksā, viņš nevar strādāt, tāpēc bez naudas mēs nevaram iztikt. Bet ar esošo aprīkojumu, ar ārstu un māsiņu kvalifikāciju un daudzumu (kaut arī daudzi ir aizbraukuši) varētu nodrošināt savlaicīgu ārstēšanu. Tomēr nepareiza ir visa sistēma, kā tā tiek organizēta – gan ātrās palīdzības, gan plānveida palīdzības, gan visādas izmēģinājuma sistēmas (kādas tik te nav

DDD: Bet, ar kuru galu skaita ministrijā sēdošie, ja viņi sludina, ka gultasvietu ir par daudz, tā un tā arī par daudz... taču cilvēki stāv rindā?!

A.G.: Viņiem ir attiecīgi uzdevumi, rīkojums to darīt.

Nekādi kari, nekādas dabas stihijas, ne epidēmijas šeit nav plosījušās, bet cilvēku skaits samazinās. Tas ir mērķtiecīgs, speciāli orientētu, apmācītu valsts dienestu, valsts vadītāju darba rezultāts.

SMADZEŅU SKALOŠANA

DDD: Sakiet, lūdzu, kāpēc, piemēram, baltkrievi var analģīnu saražot par 50 santīmiem, bet...

Artūrs Grīslītis: Atbilde ir vienkārša – Latvija ir tikai teritorija, no kuras jāizspiež pēc iespējas lielāka peļņa, maksimāli izsūcot tur esošo tautu ar tās vadītāju palīdzību. Pie mums visi, sākot ar ministriem līdz vissīkākajiem vadītājiem, nosaka toni un pieņem lēmumus, realizējot savas tautas iznīcību. Viņi visi faktiski ir tautas nodevēji.

DDD: Cik nežēlīgiem jābūt cilvēkiem, kuri iznīcina tautu, liekot dārgi maksāt par veselības saglabāšanu?!

A.G.: Jā, tas ir kapitālisma pamatprincips –

maksimāla peļņa, vienalga par ko. Ne velti Markss savulaik teica (un viņam ir pilnīga taisnība!), ka kapitālists par 100 procentu peļņu ir ar mieru darīt to, par 200 procentu to, bet par 300 procentu peļņu vispār vairs nekādu iebildumu nevar būt...

DDD: Tāda nežēlība ir neaptverama! Varbūt nedaudz pārspīlēts salīdzinājums, bet Staļins ar savām represijām ir balts un pūkains blakus mūsdienu slīpētajiem slepkavām baltajās apkaklītēs.

A.G.: Jā, es jau vairākkārt minēju – tas ir izsmalcināts veids, un ierēdņu bari attiecīgi strādā. Rodas idejas par pensijām, nodokļiem un visu citu, kas pietuvina mērķim – tautas iznīcināšanai. Turklāt viņi paši daudz tur neko nevar mainīt, jo saņem norādījumus no “augšas”. Kādreiz saņēma no Maskavas, tagad saņem no Briseles, bet, no kurienes saņem Brisele, tas vairs nav tik svarīgi, kā to vietu sauc. Tā tas notiek.

Tādēļ vienmēr aktuāls ir jautājums, kuru arī jūs uzdevāt, – ko darīt, vai neko nevar likt tam pretī? Pretī var likt tikai pašorganizēšanos, bet katram cilvēkam jābūt kvalitatīvam. Jūs nevarat māju uzbūvēt no satrunējušiem, apdrupušiem ķieģeļiem – nekas nesanāk.

Paskatīsimies, kas notika Igaunijā – pēc *perestroikas* viņiem izdevās tikt valā no vecajiem komunistiem (lielākā vai mazākā mērā – ne jau pilnīgi). Igaunī nobīdīja viņus malā, arī ar Aļošu tika galā. Un tad, kad mums mēģina iestāstīt, ka te nebūs kam strādāt, ja notiks dekolonizācija, – tā ir pilnīga smadzeņu skalošana! Nav jau svarīgi, vai ģimenē ir 3 vai 10 bērni – nav teikts, ka ģimene ar 10 bērniem dzīvos labāk. Un, vai valsts ar lielu iedzīvotāju skaitu dzīvos labāk? Tas, ka mums mēģina iestāstīt, ka nebūs kas strādāt, tāpēc jāieved darbaspēks, atkal ir slēpts paņēmiens, kādā veidā atšķaidīt pamatnāciju.

JĀATMET BAILES!

DDD: Noslēdzot mūsu sarunu, kāds būtu jūsu vēlējums mūsu lasītājiem?

Artūrs Grīslītis: Es domāju, ka gandrīz visi “DDD” lasītāji saprot, kas

notiek un kas jādara. Bet vēl varētu piebilst, ka viņiem vajadzētu vairāk darboties, aktivizējot savus līdzpilsoneus! Aktīvi jāpauž neapmierinātība ar notiekošo. Nevajag baidīties, jo viens no galvenajiem nelaimju cēloņiem ir ne tikai slinkums un vienaldzība, bet arī baiļu sindroms, kas ārkārtīgi dziļi iesēdies pēc visām šīm asiņainajām izdarībām, ko okupācija ar mums izdarījusi. Tas ir ārkārtīgi dziļi ielidis un ir viens no galvenajiem faktoriem.

Jebkuras dzīvās būtnes pamatinstinkts ir dzīvības saglabāšana, un tādēļ ir vajadzīgs morāli augsti attīstīts cilvēks, kurš spēj šo primitīvo instinktu nomākt un izteikt vispār-cilvēciskās vajadzības noformētā veidā, un paust citiem, lai panāktu, ka arī pārējie sāk domāt. To vajadzētu mums katram spēt.

DDD: To arī vēlēsim! Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

NEVIENAM, NEVIENIEM, NEKAM UN NEKUR!

Bruno Bārs

Jurists

Tagad, lasot, skatoties un klausoties plašās saziņas līdzekļos par it kā ebreju īpašumiem sacelto jandāliņu, atmiņā ataukst skolā mācītā sociāldemokrāta Raiņa dzeja:

Nevienam es Rīgas nedodu,

Tik tiem, kas cēla tās stiprumu,

Kas viņu lielu un staltu dara:

Tā darba ļaužu sūrsūrā vara...

Daži mani kaimiņi – Latvijas valstij lojāli krievvalodīgie, sanākot uz pensionāriem raksturīgo pasēdēšanu-papļāpšanu ar soliem kā Vērmānes

dārzā (dzīvoju pagājušā gadsimta 60-os gados celtā *hruščovkā* zaļākajā Rīgas mikrorajonā – Juglā) aprīkotā pagalmā, dalās ar mani savos iespaidos par, viņuprāt un arī manuprāt, netaisnīgo domu ebrejiem atdot nekustamos īpašumus vai nu “natūrā”, vai arī, nedod Dievs, izmaksājot kompensācijas.

Kaimiņi atgādina krievu sakāmvārdus: “Dulls piemērs saindē,” un stāsta, ka esot uzradušies krievu pēcnācēji – fiziskas personas, kuri kā mantojumu gribot pieprasīt savu priekšteču īpašumā bijušās dzīvojamās mājas. Krievu kopienas kā juridiskās personas pretendē uz tādiem nekustamiem īpašumiem (ar visu zemi) kā Čehova teātris Kaļķu ielā, kur līdz 1940.gada atradās krievu biedrība “Uļej”, tagadējās Mūzikas akadēmijas ēku Kr.Barona ielā, kur kādreiz atradusies krievu cara Aleksandra vārdā nosauktā ģimnāzija u.c. īpašumi.

Arī vācieši varētu pretendēt uz ēku Kronvalda bulvārī Nr.6, kur līdz 1940. gadam atradās vācu ģimnāzija, bet padomju laikā – Rīgas Jūras skola, kur

četrarpus gadu laikā vidējo tehnisko izglītību ieguva arī es, šī raksta autors.

Kura no minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām varētu tikt atzīta par mantinieku(-iem), tas jālūko Civillikumā, kur Otrās daļas “Mantojuma tiesības” ceturtais apakšnodaļas 416. un 417. pantos rakstīts:

“Ja pēc mantojuma atstāšanas nāves viņam mantinieki nav palikuši vai šie mantinieki likumiskā termiņā pēc publikācijas par mantojuma atklāšanas nav ieradušies vai nav pierādījuši savas mantojuma tiesības, tad manta piekrīt valstij.”

“Manta, kas paliek pēc juridisku personu izbeigšanās, izņemot peļņas sabiedrības, pielīdzināma bezmantinieku mantai un piekrīt valstij, ja likums, viņu dibināšanas akts vai statūti nenosaka citādi.”

Arī līdz privatizācijai pievāktizācijai 1996.gada 18.aprīlī milzīgu peļņu nesošā valsts uzņēmuma “Latvija Kuģniecība”, kura bilances vērtība 1990.gada 1.janvārī sasniedza ap 1,2 miljardiem ASV dolāru, ir pielīdzināms bezmantinieku mantai, un tātad tam

ir jāpiekrīt jeb jāpieņākas valstij, citiem vārdiem, tas ir jāatdod valstij. Bet tā, Latvijas tirdzniecības flote, tika nozagta un paslēpta *ofšoros*, par ko mēs varēsim pārliecināties LTV producētajā dokumentālajā telefilmā “ZOG”.

Ko būtu teicis dižais Rainis par tagad Latvijā notiekošo?

Es teiktu:

Ne vieniem, ne vieniem –

ne žīdiem, ne krieviņiem –

Ne namus, ne zemīti –

ne šiem, ne tiem!

Tik jāizbeidz klanīties

Klintonēi

Un Krievijai kā mūsu

sensenai okupantei.

Tad atnāks laiki

latviešiem,

Kā atnākušī igauņiem un

somiem,

Vairs nevarēs mūs saukt

par nabagiem –

Ja sauks, tad dabūs tie

“pa purniem”.

Vai atnāks atmoda vēl

kārtējā –

Jau bija trešā, liekas,

arī ceturrtā?

Tik jāizbeidz vienreiz

partijāties

Un jādomā, kā izšķīrošā

cīņā stāties!

VĒSTULE

UZ IZDZĪVOŠANAS ROBEŽAS

Labdien!

Lūdzu, publicējiet dzejoli “Ilgas pēc dzimtenes”. Tās ir tautas skumjas par sagrauto ekonomiku, par to postu, ko mums atnesa alkatīgie varturi, kam nekas nebija svēts. Viņi sagrauva ražošanu, valsts pastāvēšanas pamatus. Šodien tauta ir uz izdzīvošanas robežas. Arī pēc oligarhu padzišanas no varas valsts stāvoklis ir ļoti smags. Latvisku Latviju celt neļauj graužošie faktori: sagrautā ražošana, piektā kolonna un varas elites kalpu dvēseles, kas grib iztapt svešām varām, bet nedomā par to, kā glābt tautu.

O.Gailums

ILGAS PĒC DZIMTENES

Ak, dzimtene dārgā, cik grūti tev klājas,
Vēl neatplaukst tēvzeme, zaudēts tik daudz.
Ar asarām tūkstošiem jāatstāj mājas,
Te strādāt un laimīgi dzīvot nav ļauts.

Viss bija, lai uzceltu plaukstošu valsti:
Gan strādīgas rokas, gan paaudžu darbs.
Bet tumsības skartai ir grauti šie balsti,
Māc skumjas, kad liktenis šodien tik skarbs.

Mēs nespējam pasargāt valsti no posta,
Mēs nespējam cerētās virsotnēs kāpt;
Kad tik daudz ir sagrauts, celt jāsāk no jauna,
Ir jādomā visiem, kā tautu var glābt.

Lai kādos es pasaules tālumos būšu,
Kur dzimis un uzaudzis – domas tur trauks.
Kā pavadoņs līdzī ies skumjas un ilgas,
Uz dzimteni atpakaļ atgriezties sauks.

Onufrijs Gailums

JĀSTĀSTA PATIESĀ VĒSTURE

Turpinājums no 3. lpp.

PAR LATVIEŠU LEĢIONA VEIDOŠANAS SVARĪGUMU

1941. gada 1. jūlijā asinskārie sarkanarmieši bēga no Latvijas, bet jāzina, ka tie atgriezās. Pasaulei jāzina, ka daudzi drosmīgi latvieši pēc Baigā gada briesmām **brīvprātīgi** stājās vācu armijas rindās, lai glābtu izdzīvojušos tautiešus, lai glābtu atlikušās latviešu ģimenes **no otrreizēja** asiņainā Baigā gada atkārtotā. Vīpus mēs godinām par latviešu leģionāriem.

Latviešu leģionāru formas tērpus rotāja nacionālā simbolika. Viņi cīnījās par Latvijas brīvību, par to liecina arī viņu toreiz dziedātas dziesmas vārdi “Mēs sitīsim tos sarkanos, pēc tam tos zili pelēkos!”. Latviešiem pretīgi visi okupanti – gan sarkanie, gan zili pelēkie, bet **pēc piedzīvotā** Baigajā gada vācieši likās mazāk asinskāri.

FAKTI PAR OKUPĀCIJAS SĀKUMU

Pasaulei jāzina, ka pagājuši jau vairāk nekā 70 gadi, kopš sarkanarmieši **nesodīti** iebrukuši plaukstošajā Latvijas Republikā. 1940. gadā, naktī no 14. uz 15. jūniju sarkanarmieši slepkavoja latviešus Abrenē (pierožē), okupanti nogalināja gan latviešu robežsargus, gan civiliedzīvotājus, dzīvības zaudēja arī nepilngadīgie. Šāds bija Kremļa komunistu sātāniskais mēģinājums izprovocēt, lai dažas dienas pirms tolaik jau paslepus ieplānotās Latvijas okupācijas latvieši ar kauju šķērsotu PSRS robežu, lai pasaulei varētu stāstīt melus, ka nākamā dienu notikumi – varmācīgais iebrukums Latvijas Republikā – bijis nepieciešamais pretsolis, mēģinājums novērst Latvijas agresiju pret PSRS.

Tieši šādus sātāniskus murgus jau 1940. gada naktī no 14. jūnija uz 15. jūniju vēstīja padomju ziņu agentūra TASS – tonakt sarkanarmieši esot atsītuši “latviešu fašistu iebrukumu viņu zemē”. Pēc dažām dienām – 17. jūnijā Latvijas robežu šķērsoja padomju armija, kuras vēlāk skaidri izprotamais mērķis tomēr nebūtu nebija Savstarpējās palīdzības pakta izpilde, kā tas melīgi iepriekš bija izteikts padomju valsts prasībā Latvijas valdībai. Vēlāk kļuva skaidrs, ka Krievijas patiesais mērķis

bija Latvijas asiņaina okupācija, kas salauza, izpostīja dzīves simtiem tūkstošu latviešu.

Pagājuši jau vairāk nekā 70 gadi, kopš sarkanarmieši nesodīti iebrukuši plaukstošajā Latvijas Republikā. Lai gan 1941. gada 1. jūlijā sarkanie okupanti uz laiku bija izvākusies, tie atgriezās un turpināja asiņaino okupāciju, 1945. gada 9. maijā svinot uzvaru arī pār mūsu tautu un te paliekot.

MELNAIS DATUMS – 1945. GADA 9. MAIJS

Lai sadzird pasaule, ka 1945. gada 9. maijā Latvijā varu nostiprināja **tie paši** padomju okupanti, kas bija iebrukuši jau 1940. gadā. Arī pēc 1945. gada 9. maija tie atkal turpināja latviešu arestus, spīdzināšanas, slepkavošanas. Daudziem jo daudziem tajā laikā nošautajiem nav pat kapa vietas, jo padomju okupanti neļāva aprakt – par to draudētu nošaunā. Latvijas īstenie saimnieki nevienam nevarēja sūdzēties, kad lopu vagonos uz Sibīriju izvestie simtiem tūkstoši latviešu mira no bada un sala, bet ar izdzīvojušiem it kā atjaunotā Latvijas valsts neveicina kontaktu atjaunošanu. Par latviešiem atņemtajiem īpašumiem nerunā, pat nepiemin, ka mūsējie vēl Sibīrijā... **Nevar normāls cilvēks par atbrīvotajiem saukt tos, kas represēja, spīdzināja, slepkavoja.**

Noteikti kādam nepatika Ulda Freimaņa atklātā, tiešā valoda vārdos, darbos, bet vajag prast atšķirt skarbumu no ļaunuma. Viņš miermīlīgā ceļā vēlējās atgādināt patiesību; neindēja, noslepkavoja. Manuprāt, stiprs, attīstīts, normāls cilvēks par vārdos pateikto nevienam nenogalinātu, pareizāk būtu pat neapvainoties, jo tas tikai pasliktinātu paša karmu, bet mūsu visu interesēs ir evolūcija. Jebkurā gadījumā Dievam ticīgs cilvēks aizstāv patiesību, bet, ja viņam par to kaitē, tad gribas atgādināt: “Tos, kuras nemil cilvēki, – mīl Dievs!”

Situācijā, kāda ir Latvijā, svarīgi spēt saglabāt veselo saprātu, produktīvi darbojoties, krāt spēkus tiesiskuma atjaunošanai Latvijā, kam būtisks priekšnoteikums ir vēstures fakti pilnīga atspoguļošana, komunistiskā terorā starptautiska nosodījuma panākšana.

VAI LATVIETIM ŽĒL ATSTĀT SAVU GULTU?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Sarkanbaltsarkano?

Ēriks Likums: Jā.

Un vēl – arī armēņi iestājās par mums. Viņiem bija nauda, tāpēc tie paziņoja, ka, ja tiks noņemti mūsu karogi, tad naudu politiskajām kampaņām no armēņiem lai negaida! Visi uzreiz saprata: karogiem ir jāpaliek!

KAS NOTRULINĀJIS LATVIEŠUS?

Ēriks Likums: Bet tajā valodas referendumā krievi jau dabūja kārtīgu sitienu. Taču varu apgalvot, ka viņi tagad meklēs kādu citu “knifu”.

DDD: Viņiem ir jāaizbrauc! Ir ļoti pareizi un labi, ka ārzemju latvieši cīnījās okupācijas laikā ar šiem karogiem – viņi noturēja domu, ka Latvija ir okupēta. Bet šobrīd – kādēļ necinās par dekolonizāciju? Tieši pretēji – uz Latviju atbrauc Rietumu latviešu jaunākā paaudze, teiksim, tāds Kārlis Streips vai Nils Muiznieks, kuri tur dzimuši, un sāk šeit sēt ne tikai pederastu ideoloģiju, bet arī ar putām uz lūpām spiež latviešus sadzīvot ar okupantiem.

Ē.L.: Jā, tā tas diemžēl ir. Nilu Muiznieku es pašu pirmo izraidītu atpakaļ uz ārzemēm – par to jau vienreiz presē izteicos. Starp citu, Streipam bija dedzīgi vecāki, īsti latvieši...

DDD: Bet, kas notika ar šo “īsto latviešu” pēcnācējiem? Kāpēc viņi izauga par ļauniem stubbeņiem?

Ē.L.: Vecāki latvisko mīlestību neielika sirdīs saviem bērniem. Viens, ko mēs ārzemēs bieži dzirdam, – no turienes nāk mani vecāki, un tā, lūk, ir

zeme, – un ar šādām frāzēm viss arī beidzas.

Mēs esam aizmirsuši derīgu vēstures pieredzi. Piemēram, tikko nacistiskā Vācija zaudēja Otro pasaules karu, čehi no savas zemes izmeta ārā visus vāciešus, kaut arī dažu senči tur jau bija dzīvojuši simtiem gadu. Vāciešus neaizsūtīja uz kaut kādu Sibīriju, bet uz Vāciju – uz viņu senču dzimteni. Lūk, arī mums, latviešiem, jau 1991. gadā vajadzēja visus sasēdināt vilcienā...

DDD: Jūs runājat par krievvalodīgajiem okupantiem?

Ē.L.: Jā, protams. **DDD:** Tas būtu bijis labi un taisnīgi. Bet tas nav izdarīts, un šobrīd bez dekolonizācijas mūsu tauta un valsts iet bojā. Tātad šis process mums vēl būs jāveic.

Ē.L.: Tam es piekritu – absolūti.

Neskatoties uz starptautiskiem likumiem, okupētajā zemē viņi iesūtīja ne tika savu karaspēku, bet arī savus pilsoņus, lai mūsu tautu pārvērstu par minoritāti savā zemē, – tas bija viņu mērķis, un Latvijā viņi to ir paveikuši.

Mēs cīnāmies ar nekautnīgiem okupantiem – cilvēkiem, kuri māk labi melot un kuriem ir visādi sabiedrotie ārzemēs. Viņi māk mūsu lietu tā pagriezt, it kā mēs esam tie ļaunie, kas citiem ļaunu dara... Mēs neesam gājuši uz Maskavu atņemt kādam krievam brīvību, bet viņi ir nākuši šeit.

DDD: Bet, vai citi ārzemju latvieši to saprot?

Ē.L.: Tie, kas ir dedzīgi latvieši, igauņi, lietuvieši, to saprot. Bet daži ārzemēs ir iegājuši tajā labajā dzīvē, negrib šķirties no savas greznās gultas. Ir tāds sakāmvārds – “Kas ir

ļoti bagāts, dzīves īstenības bieži nesaprot”. Viņam nav problēmu, nav mazās pensijas, nav veselības ķibeļu, jo viņš var izņemt no sava maka un samaksāt jebkuram ārstam, jebkurai slimnīcai. Daži zaudē pašu galveno, bet daži turas. Ir arī labi piemēri, kā Vītols, dakteris Slucis, kas nav aizmirsuši cilvēcisko.

DDD: Piedodiet, bet Vilis Vītols laikā, kad apdraudēta latviešu tauta, varēja naudu ieguldīt nevis kaut kādā, manuprāt, mulķīgā dārzā, bet gan dekolonizācijas procesā.

Ē.L.: Es jums piekritu, ka tas ir svarīgāks mērķis. Bet cilvēki pēc savas dabas parasti domā par savām vecumdienām, par savu nemirstību, – sak, man vajag atstāt šeit pieminēkli, kas liecinātu, ka esmu bijis

“Daži ārzemēs ir iegājuši tajā labajā dzīvē, negrib šķirties no savas greznās gultas. Ir tāds sakāmvārds – “Kas ir ļoti bagāts, dzīves īstenības bieži nesaprot”.”

uz Zemeslodes. Bet es bieži cilvēkiem saku – manas dāvanas nav zem eglītes, manas dāvanas ir cilvēku sirdīs, kuras esmu sastapis. Man jau ir bijusi dāvana – esmu sastapis jūs, “DDD” veidotājus.

ŠODIEN IR KARA DIENA!

DDD: Jūsaprāt, kā izdvesmot latviešus aizstāvēt savas tiesības?

Ēriks Likums: Vienkārši katram jāapzinās, kāpēc viņš dzīvo. No jūsu avīzes es redzu, ka jūs nerakstāt tikai par latviskumu vien – ir arī garīgas lie-

tas, un tāpēc šī avīze man ir mīļa. Tā nav kaut kāda “štrunta lapiņa”! Jūsu pieminēklis ir šis darbs, ko jūs strādājat, un tas iedvesmo citus latviešus.

Daži latvieši saka: *esmu akceptējis Kristu, un mans ceļš nu uz Debesīm ir garantēts; tas nekas, ka tad, kad vajadzīga nauda, es to nozog, – Dievs man piedos, ja palūgšu un ticēšu Kristum...* Ja tāda ir tava kristietība, tad tu neesi kristietis, un nelieto šo jēdzienu kā apsegu saviem grēkiem! Mums ir drosmīgi jācinās par patiesību. Mums ir jāparāda arī tiem,

kuri šeit ienāca, ka neesam nekādi stubbeņi un neesam aizmirsuši, kā viņi šeit, Latvijā un Rīgā, iekļuva.

Vienmēr vēsturē ir bijis tā: ja tu pateiksi cilvēkam, ka šodien ir kara diena un mums kopīgi tagad būs jācīnās, tad liela daļa atradīs mikstu vietu, citi aizbēgs kaut kur citur, bet daži tomēr dosies cīņā. Šķiet, nekad visi nebūs vienoti. Bet mums tas ir jādara un jāsauc līdzī pārējie, kā jau jūs to darāt. Karā visvairāk cieš tieši tie, kas neaizstāv savu dzimteni. Un es vienmēr jūs atbalstīšu.

*Intervēja
Līga Muzikante*

PAR LATVIEŠU KARAVĪRIEM

Turpinājums no 3. lpp.

Šī gada traģisko notikumu epizodes skatāmas fotoalmanahā “Baigais gads”, kuru 1942. gadā izdeva M. Goppera, P. Kovaļevska un O. Noriša redakcijā. Mums ir jābūt pateicīgiem Leonardam Īnkinam par fotoalmanaha atkārtotu izdošanu 1998. gadā, un vēlos citēt mācītāja Kārļa Zuikas (bij. latviešu leģiona kaprālis, aizgājis Mūžībā š.g. jūnijā) ievadvārdus šim izdevumam:

“*“Baigā gada” atkārtota izdošana ir ne vien slavējama un apsveicama, bet arī nepieciešama, jo latviešu tautas dzīve saistās ar notikumiem, kuri nedrīkst būt apslēpti. Tas ir pirmais un šobrīd vienīgais 1940. gada notikumu dokumentējums, precīza tā laika liecība bez jebkādas sasaistes ar pašreizējiem notikumiem Latvijā. Šo grāmatu nedrīkst uzvert kā aicinājumu uz*

kādu konkrētu rīcību vai nosodījumu kādai tautai. Tas 1940–41. gada laika posms ir traģisma pilns, un patieso vēstures notikumu sagrozīšana šodienas vajadzībām ir nepieļaujama. Vēsturiskai, nerediģētai “Baigā gada” politiskai konjunktūrai nepieskaņotai atkārtotai publikācijai ir Dieva svētība, un nav nekāda pamata uzskatīt to par antisemitisku literatūru.”

Pret šo asiņaino režīmu cīnījās latviešu policijas bataljoni un leģionāri, pret to bijām mēs 1990.–1991. gados, kad atjaunojām Latvijas valsts neatkarību un stāvējām uz barikādēm.

Bet par ko cīnījās un stāvēja latviešu sarkanarmieši, ar kuriem tagad leģionārus un nacionālos partizānus aicina konsolidēties un kopīgi piedalīties pieņemšanas pasākumos (varbūt

arī 9. maijā pie Pārdaugavas monstra ar sarkaniem un Krievijas karogiem, greznoties ar Georga lentiem?)? Sarkanarmijas latviešu vienības veidoja Piemaskavā un citur no Latvijas izbēgušiem “padomju patriotiem”, kuri cerēja armijā labāk sevi nodrošināt ar iztiku, un bija iespēja atgūt prioritātes Latvijā.

Vai ar šiem karavīriem vajadzētu brāļoties mums, Latvijas patriotiem? Es un man pazīstamie leģionāri uzskatām, ka nē, un šādu nostāju paudušas arī nacionālo karavīru un partizānu organizāciju vadība. Izņēmuma statusā būtu 1944. gada rudenī Vidzemē un Latgalē sarkanarmijā mobilizētie latviešu puši, kuras pēc tam sešas Kurzes liela kaujās dzina pāri minū laukiem (tā padarot drošāku ceļu tanku uzbrukumam) pret Kurzes aizstāvjiem. Šos dzīvi pa-

likušos ar sapratni varam pieņemt 16. martā, 11. un 18. novembra pasākumos, bet par nacionālo karavīru – veterānu līdzdalību 8. maija pasākumā varētu pārdomāt, ja mūsu Drošības policija un pašvaldību orgāni varētu nodrošināt tādu kārtību, par kādu varējām lasīt presē (LA 25.06.12):

“*Slovēnijā dzied izmantot komunistu simboliku neatkarības dienas svinībās. Slovēnijas valdība liegusi 2. pasaules kara partizāniem, kas karojuši komunistu vienībās, piedalīties neatkarības dienas svinībās, demonstrējot totalitārās ideoloģijas simbolus, jo tie iemieso laiku, kad Slovēnijā atradās komunistu pārvaldītās Dienvidslāvijas sastāvā. Turklāt daudzus slovēņus nogalināja lodes, kuras raidīja karavīri, kas nēsāja šos simbolus.”*

NO OKUPĀCIJAS MUZEJA PAZŪD “NEĒRTI” DOKUMENTI?

“DDD” lasītājs Juris Bekmanis atnāca uz mūsu redakciju, lai pastāstītu par dīvainībām Okupācijas muzejā – no ekspozīcijas ir izņemts kāds būtisks dokuments, kurš atspoguļo notikušo holokaustu pret latviešu tautu. Kurš baidās no šīm nozieguma liecībām?

“NOZIEGUMA SASTĀVS – LATVIETIS”

Saruna ar “DDD” lasītāju **Juri Bekmani**

Juris Bekmanis: Okupācijas muzejā vēl joprojām ir izstādīta latviešu slepkavotāja – biedra **Semjona Šustina** fotogrāfija, viņa kadru anketa, taču pirms kādiem diviem gadiem blakus tai bija apskatāms cilvēku saraksts ar viņa parakstīto rezolūciju augšā – “**Расстрелять!**” (“**Nošaut!**”) un aktu vāki “**ДЕЛО**” (“**LIETA**”), kur apakšā skaidri un gaiši rakstīts: “**Состав**

latvieši ir tikuši šauti tikai tāpēc, ka bijuši latvieši, no Okupācijas muzeja ekspozīcijas ir pazudis?

J.B.: Jā, tieši tā. Esmu runājis ar visiem darbiniekiem, kurus tur satiku, bet neviens nav pratis man sakarīgi atbildēt par šīs mapes likteni. Šādu dokumentu kaut kur paslēpt, lai cilvēki neredz, vai iznīcināt – tas tiešām ir noziegums!

DDD: Ko muzeja darbi-

varbūt pirms gada, varbūt mazliet agrāk, konkrēti nevaru atbildēt, jo ne jau katru dienu uz turieni eju. Bet viens ir skaidrs – tā tur bija un tagad vairs nav.

DDD: Jūsu viedoklis, kāpēc tā?

J.B.: Manuprāt, viss ir ļoti vienkārši un nožēlojami. Kāds nav izturējies spiedienu... Tie, kas mūs te brauc mācīt, pamācīt un pārmācīt, nerunājot nemaz par okupācijas laikā sabraukušajām salašņām, droši vien ir likuši šos unikālos dokumentus aizvērt. Šaubos, vai Okupācijas muzeja darbinieki paši pēc savas iniciatīvas tik svarīgas liecības būtu izņēmuši no apskates.

DDD: Varbūt kāds baidās, ka šīs liecības “apgāzīs” mantrusīgu un noziedzīgu cionistu radīto “mācību” par žīdiem kā vienīgo cietušu un izredzēto tautu, un viņi vairs nevarēs reketēt citas valstis un tautas. Ja žīds Šustins vai kāds cits ir parakstījis nāves spriedumus latviešiem tikai tāpēc, ka viņi ir latvieši, tad sagrūst viss cionistu rūpīgi būvētais mīts. Ne velti pirms diviem gadiem Izraēlas laikrakstā “The Jerusalem Post” parādījās Eiframa Zurofa histēriska publikācija, kurā viņš kritizēja Okupācijas muzeja ekspozīciju. Raksta autoram nav patīcis, ka ir izstādīta latviešu bendes – žīda Šustina – bilde un viņa noziegumus pierādoši dokumenti, bet nav pienāci-

gi atspoguļota “latviešu līdzdalība žīdu šaušanā”. **E.Zurofs vaimanāja:** “Par holokaustu viņi runā tā, it kā viņiem ar to nebūtu nekāda sakara.” Ņemot vērā arī neseno Izraēlas vēstnieces brutālo iejaukšanos Latvijas Radio programmā tikai tāpēc, ka aculiecinieks raidījumā “Tēvijas laikmets” pastāstīja, ka redzējis, kā vagonus, kuros izveda latviešus, apsargā žīdi, tad jāsecina, ka cionisti visvairāk baidās no patiesības, tāpēc konkrētā ekspozīcijas daļa ir izņemta.

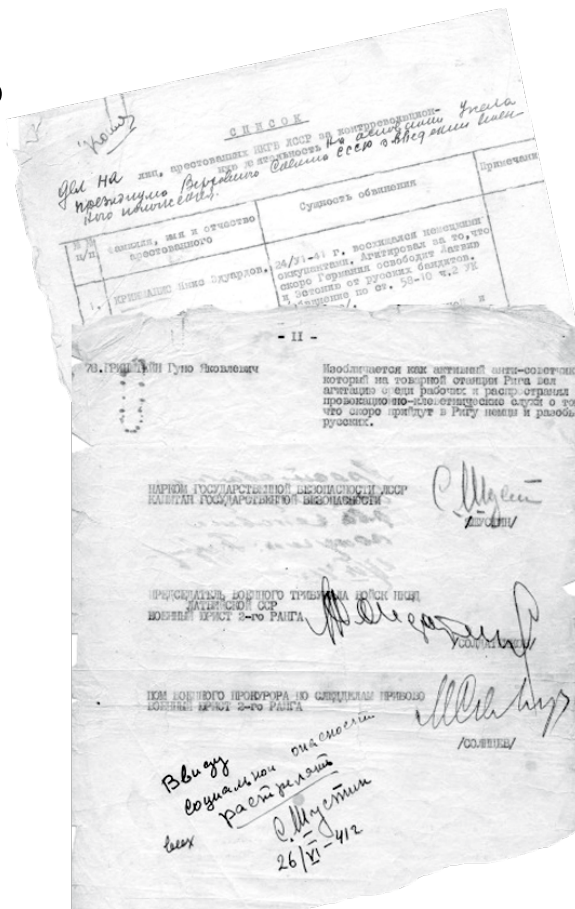
J.B.: Jā, šī ir visticamākā versija.

DDD: Patiesībā šādā veidā viņi ļoti mērķtiecīgi kurina nacionālo naidu un pazemo citas tautas.

J.B.: Jā. Un tagad viņi vēl prasa jaunas nelietības – atdot īpašumus, kas līdz 1940. gadam piederējušas žīdu organizācijām, kuras iznīcināja arī žīda Šustina aktivitātes. Nezinu pat ko teikt – trūkst vārdu tādai nelietībai!

DDD: Zinu, ka jūs piezvanījāt arī Valteram Nollendorfam – Okupācijas muzeja biedrības vadītājam. Ko viņš atbildēja?

J.B.: Nollendorfu man bija ļoti grūti sazvānīt, tikai šodien tas izdevās. Viņš taisnojās, ka ekspozīcijas tiek mainītas, un šī mape, kas izņemta, nav pazudusi, taču tā neattiecoties uz Latvijas okupāciju, bet gan uz to, kas notika Krievijā, tāpēc netiek vairs izstādīta...

Komisārs Šustins uz apcietināto saraksta parakstīja rezolūciju: “Ņemot vērā sociālo bīstamību, visus NOŠAUT!”.

DDD: Bet Krievija jeb PSRS taču bija okupētājvalsts un realizēja genocīdu pret latviešu tautu!

J.B.: Tur jau tā lieta! Es viņam tā arī sacīju. Taču es jau nevaru viņa vietā nolikt atpakaļ apskatei šīs nozieguma liecības. Acīmredzot mape ar sarakstu, kurus vajag “расстрелять”, jo viņu “состав преступления – латыш”, ir “neērta” ne tikai cionistiem, bet arī Krievijai, – tā pierāda asiņainos noziegumus, kurus

pret latviešiem paveikuši sarkanie okupanti. Bet, izņemot šādus pierādījumus no ekspozīcijas, Okupācijas muzejs zaudē savu jēgu.

DDD: Noteikti šī nav vienīgā “LIETA” – tādu ir ļoti daudz, tikai noglabātas vēl joprojām okupētajai, kolonizētajai un pazemotajai latviešu tautai neredzamās atvilktnēs.

J.B.: Protams – esmu par to pārliecināts.

Intervēja
Līga Muzikante

VAI OKUPANTI TEIKS PALDIES?

Lasot Andreja Lucāna rakstu “Nekavējoties jāpieņem dekolonizācijas likums” (“DDD” š.g. Nr.1), radās lūgums avīzei “DDD”.

Ir nepieciešams, lai tās zināšanas, kuras būtu vajadzīgas Krievijas pilsoņiem un nepilsoņiem, lai viņi varētu aizbraukt no Latvijas, aizsniegtu Latvijā mītošos kolonistus. Tāpēc lūdzu cienījamo “DDD” ievietot avīzē rakstīnu, kuru varētu pavairot (nokopēt) kā proklamāciju ar tekstu, ko devis Novgorodas gubernators Sergejs Mitins, un adrese (arī tālrunis), kurā vietā Rīgā var saņemt konsultāciju par iespējām pārcelties uz Novgorodu.

Milzīgs paldies raksta autoram Andreja Lucānam! Cerībā, ka lasītāji sapratīs, kas viņiem darāms ar “proklamāciju”, un pārliecībā, ka okupanti teiks paldies,

V. un L. Austrīņi
“DDD” lasītāji

“DDD” ATBILDE: MUMS VIŅI IR JĀDZEN PROM!

Paldies mūsu lasītājiem par apsveicamo iniciatīvu informēt okupantus par iespējām pārcelties uz Novgorodu vai kādu citu vietu Krievijā.

Informācija par repatriācijas iespējām ne tikai uz Novgorodu, bet visu plašo Krievzemi katru nedēļu tiek publicēta krievvalodīgajos laikrakstos “ČAS” un “Veski Segodņa”, taču, kā redzam, okupantu un kolonistu Latvijā mazāk nepaliek. Tas tikai pierāda, ka viņiem šeit ir pārāk laba

dzīve, viņi nemaz netaisās labprātīgi doties prom. Un kāpēc gan lai viņi vēlētos pamest mūsu skaisto zemi, ja paši latvieši, ar parlamentu un valdību priekšgalā, viņus žēlo, apmīlo, lūdzas draudzēties, runā ar viņiem krievu valodā un nedzen ārā? Pateicoties latviešu nenormālajai attieksmei, Latvija viņiem šķiet īsta paradīze.

Mums, latviešiem, ir jāsaprot, ka pret okupantiem un kolonistiem ir jāizturas kā pret tautas

dzīvību apdraudošu infekciju – visi spēki un enerģija jākoncentrē viņu likumīgai padzīšanai, citādi mūsu tauta aizies bojā. Latviešu glēvā un apātiskā samierināšanās ar netaisnību viss dzīves jomās ir tautas bojāejas spilgtā pazīme.

Šie ārējie ienaidnieki (krievvalodīgie okupanti un viņu pēcteči) ir ienākuši un apmetušies uz dzīvi mūsu teritorijā un nekad neklūs par draugiem, jo viņi ir iekarojuši mūsu zemi, ar savu masu padarījuši latviešus par minoritāti lielākajās pilsētās un, protams, uzskata Latviju par savu neatņemamu ieguvumu, bet latviešu tautu – par

atmirstošu, nevajadzīgu piedēkli. Tādēļ ir jāsaprot, ka okupanti paši neaizvāksies no Latvijas, brīvprātīgi atsaucoties Krievijas repatriācijas programmai, ja mēs, latvieši, viņiem neradīsim neciešamus dzīves apstākļus un katru dienu neatgādināsim, lai kravā čemodānus. Katru dienu sagādāt neērtības okupantiem un atgādināt, kurš te ir likumīgais saimnieks, – tas ir ikviena latvieša pienākums. Tāpēc ļoti vērtīga ir arī V. un L. Austrīņu iniciatīva – pavairot informāciju par okupantu iespējām atgriezties savā etniskajā dzimtenē. Kopējiet to un izplatiet!

KĀ OKUPANTAM KLŪT PAR KĀRTĪGU CILVĒKU?

Visi krievvalodīgie, kas Latvijā ieradusies okupācijas laikā, un viņu pēcteči ir nožēlojamā okupantu statusā – šo statusu zaudēt un savu cilvēka godu atgūt ir iespējams, tikai atgriežoties savā etniskajā dzimtenē.

Kamēr vēl nav pieņemts Dekolonizācijas likums, kurš paredz okupantu piespiedu izraidīšanu no Latvijas ar viņu mantas konfiscēšanu, tikmēr ir iespēja savlaicīgi pārdot savu īpašumu, sakravāt čemodānu un atgriezties Krievijā.

Repatriācijas iespējas ir daudzas un dažādas: Kaliningrada, Novgoroda, Karēlija un citas vietas – atliek tikai izvēlēties!

Karēlijas darba ministrs Ivans Kriņņikovs saka: “Pie mums ir labi. Vakanču daudz: vajadzīgi celtnieki, ārsti un skolotāji, virpotāji... Pārceļotājiem mēs esam atvēruši visus Karēlijas rajonus, lai tik pošas.” (“MK Latvija”, 1.–24.jūlijs, 2012).

Arī Novgorodas apkaimē ļoti jūtams cilvēku trūkums, un Novgorodas apgabala gubernators Sergejs Mitins aicina: “Tāpēc mēs esam ļoti ieinteresēti, lai pie mums brauc dzīvot jauni un vidējā vecuma cilvēki. Izmantošu izdevību, lai aicinātu Latvijas cilvēkus braukt dzīvot un strādāt pie mums Novgorodas apgabalā, mums ir ļoti vajadzīgi kvalificēti speciālisti, un mēs ļoti labprāt gribētu redzēt pie sevis cilvēkus no Baltijas valstīm.” (“Diena”, 28.11.2011).

Vairāk uzzināt par Krievijas Federācijas repatriācijas programmu ir iespējams, Krievijas Federālā migrācijas dienesta pārstāvniecībā:

Rīgā, Kr.Valdemāra ielā 33, 27. telpā
Tel.: 67331940
Fakss: 67331416
Automātiskais atbildētājs: 67331965
e-pasts: fms-rus@internet.lv
skype: fms_latvia
Darba piedāvājumi ir apskatāmi internetā:
www.trudvsem.ru

GAISMA – TĀ IR PATIESĪBA

Turpinājums no 4. lpp.

Leonards Inkins: Kad tos ciparus sāka likt kopā, mēs viņiem prasījām, kāpēc viņi tā domā; kur tad tas ir; tā jau nesanāk... Atbilde bija ģeniāla – autoritāti vēsturnieki tā ir uzrakstījuši. Tas nozīmē, ka tā ir, un punkts!

DDD: *Nāk prātā anekdote: kāds uzņēmējs grib pieņemt grāmatvedi – aicina vienu un prasa, cik ir divi reiz divi, – četri; nākamam, cik divi reiz divi, – četri; ienāk trešais – cik ir divi reiz divi, – cik vajag?*

L.I.: Tieši tā. Cik vajag, tik arī būs. Ļaunums baidās no patiesības. Tumsa baidās no gaismas. Kur ir gaisma, tur tumsa nav iespējama. Tāpēc arī viņi baidās no atklātas publiskas sarunas. Neesmu jau nekāds lielais runātājs, nekāds lielais zinātājs, bet, kad man bija publiska diskusija ar Borisu Čileviču, viņš bija spiests atzīt, ka Hitlera grāmatā “Mana cīņa” nekā sliktā nav, taču viņš šīs patiesības labāk izlasītu cita autora grāmatā... Viņi baidās no patiesības, tāpēc jau netais mūs ne televīzijā, ne kur citur. Viņiem gluži vienkārši nav ko teikt. Tur viņi nevar atbildēt: *man tā nepatīk, es tā negribu, tā nav pieņemts...*

DDD: *Kā jums liekas, kādēļ Amerika tik ļoti ir ieinteresēta, lai mēs klanītos žīdu priekšvju priekšā, Krievijas priekšā? Nav noslēpums, ka Amerika bija tā, kas spieda mums atdot Abreni Krievijai, tagad spiež žīdiem piešķirt kompensācijas, aizstāv pedīnus, utt.*

L.I.: Man liekas, ka tā nav īpaši Amerika. Mēs

runājam tagad par lietām, pie kurām klāt neesam bijuši. Īstos cēloņus jau neviens nezina – klāt nebijām, varam tikai zīlēt. Skaidrs, ka tāpat kā tie uzņēmēji, kuri vienojas, lai varētu vairot savu peļņu, – tas notiek visā pasaulē. Viņi atrod instrumentus, kā īstenot savus mērķus. Savus soļus, savus gājienus viņi plāno gadsimtiem uz priekšu. Tas, kas mums šodien liekas jocīgs un ne-būtisks, viņiem ir ļoti svarīgs, jo tie skatās tālāk.

Par Abreni ir pavisam vienkārša atbilde – šī Latvija nav 18. novembra Latvijas Republikas turpinājums; nav atjaunota valsts, bet 18. novembra Latvijai nozagta himna un karogs. Šī ir Latvijas PSR turpinājums, un šim turpinājumam bija jā saglabā viss Latvijas PSR pilsoņu kopums un teritorija. Abrene nav svarīga kā teritorija, bet kā juridisks arguments, jo šī ir jaunizveidota valsts, kas saskaņā ar PSRS Konstitūciju no PSRS ir izstājusies. Tā ir tikai nozagusi Latvijas Republikas īpašumus, himnu un karogu – likumi ir rakstīti jauni. Šis ceļš nav juridisks atjaunošanas akts – tā ir pilnīgi jaunas valsts izveidošana. Tāpēc jau arī visi civilokupanti šeit tikusi paturēti, tāpēc bijusi vajadzīga Abrenes atdošana, jo būtiski bija saglabāt Latvijas PSR teritoriju, lai būtu juridiskā pēctecība no Latvijas PSR uz LR. Kāpēc to vajadzēja uzspiest Maskavai Vašingtonai? Tāpēc, ka Maskava nav nekas cits kā Vašingtonai paklausīgs kalps.

ĻAUNUMAM NAV TAUTĪBAS

Leonards Inkins: Cilvēki iedomājušies, ka Krievija ir kaut kāda ļaunuma impērija, bet Rietumi – labie un demokrātiskie. Patiesība jau ir savādāka – tie “labie, demokrātiskie” Rietumi izveidoja šo ļaunuma impēriju. Padomju Savienība nebūtu pastāvējusi, ja to pie dzīvības nebūtu uzturējusi Vašingtona. Arī ekonomiskais bums, kas bija Padomju Savienībā (rūpniecība celšana u.tml.), bija amerikāņu plāns. Tikko Padomju Savienība gāja *pa burbuli*, tā viņiem uzcēla kādu rūpniecību vai vēl kaut ko iedeva – tā viņus uzturēja, jo viņiem tas bija vajadzīgs.

DDD: *Ja Maskava nav tik svarīga, kādēļ visu valstu vadītāji, piemēram, Merkele, tā “pielaižās” Putinam? Naudas un resursu dēļ?*

L.I.: Domāju, ka tie ir tikai izpildītāji, saimnieki ir citi, kas dod rīkojumus. Cilvēki jau daudzas lietas nezina.

Agresors ir agresors – tā viņš rīkojas. Bet es nedomāju, ka tā ir Vašingtona. Manuprāt, saimnieks ir kāds internacionāls. Ļaunumam nav tautības. Tieši tāpēc mums vajag turēties pie savas tautības, lai mēs no ļaunumu atšķirtos.

DDD: *Nacionālisms ir tas, kas var stāties pretim ļaunumam?*

L.I.: Vārda “nacionālisms” sinonīms, kas, manuprāt, ir vēl labāks, – tā ir mīlestība pret savu tautu, savu ģimeni, savu Dzimteni. Un mīlestība vienmēr ir ziedošanās un upurēšanās.

VAI TIEŠĀM TUMSA UZVARĒS?

DDD: *Kā jums liekas, vai Latvijā tiks ieviests eiro?*

Leonards Inkins: Man liekas, ka eiro mums jau sen ir ieviests, un to sauc

“0,7”. Mums tikai banknotes nav nodrukātas tādā izskatā. Britiem ir sala, kur pastāv divu veidu sterliņu mārciņas – abām vienāda pirkspēja, bet viena ir vietējā sterliņu mārciņa, otra ir britu. Mums ir tas pats – lats, kas patiesībā ir piesiets pie 0,7 eiro kursa. Tātad būtībā atteikšanās no lata jau ir notikusi.

Ja mums būtu sava valūta, kuras kursu varam brīvi mainīt, tad tur kaut kas varētu pamainīties, bet tagad nekādu izmaiņu nebūs. Valūta jau ir eiro.

DDD: *Es tomēr nesaprotu, kāpēc daudzi cilvēki labprātāk izvēlas vergot nekā pašiem būt savas dzīves noteicējiem?!*

L.I.: Tā ir vieglāk. Domāju, ka mums Latvijā ir divas kopienas. Jā, tas skan jocīgi, bet tā tas ir. Igaunijas prezidentam ir taisnība, ka Igaunijā nav nekādas citas kopienas kā tikai igauņi; ja vēl kādi ir, tad tie ir pret šo valsti naidīgi noskaņoti...

DDD: *Latvieši vispār nav kopiena – latvieši ir nācija, tauta, nevis kopiena!*

L.I.: Mums ir divas kopienas – aziātiskā kopiena un eiropeiskā kopiena. Ar ko tās atšķiras? Aziāts vienmēr domā tā: jo svarīgāks lēmums, jo viņam mazāka vēlme šo lēmumu pieņemt – lai to izlemj *batjka*, cars vai vēl kāds, bet ne viņš. Bet mazsvarīgus lēmumus, piemēram, kādu šnabi dzert un ar kuru roku sievu sist, – to gan viņš pats izlems! Eiropietim ir otrādi: jo svarīgāks lēmums jāpieņem, jo vairāk viņš grib līdzdarboties, bet mazsvarīgos – lai izlemj kāds cits. Tur ir šī milzīgā atšķirība. Un tikai šī iemesla dēļ mēs nevaram līdzās pastāvēt un mierīgi sadzīvot, kamēr viena otru nedomāc.

DDD: *Manuprāt, latvieši neiebilstu, ka okupanti pazūd, tomēr tikai tad, ja pašiem nav jāpieliek nekādas pūles, ja tas nerada nepatīkamas sajūtas.*

L.I.: Nu, nezinu. Varbūt. Kādā pētījumā tas ir jāizzina. Bet man liekas, ka lielai daļai latviešu rastos viens sašutuma pilns jautājums: kur tad viņi brauks, kā tad viņiem būs?!

DDD: *Jā, tas gan tiesa.*
L.I.: Bet cilvēks, kurš šādi vaicā, savu izvēli jau ir izdarījis – viņu vairs nepārliecinās.

DDD: *Diemžēl ir tā – jo sliktāk, jo labāk. Tajā brīdī, kad viņam kāps gultā, atņems matraci, varbūt tad viņš sapratis. Tāpat, runājot par pederastiem, cilvēki parasti saka: nu lai jau viņi dzīvo, kas man... Bet, kad iebilst: ja viņš tavu puiku paņems? Nu, tad gan es viņam sadošu! Bet, pagaidi, kāpēc tev jāpieļauj šāda tragēdija, ja tu vari jau tagad laikus protestēt?!*

L.I.: Viņam nav pretargumentu, viņš piekrit, bet neko nemaina savā uzvedībā.

DDD: *Arī taisnība.*
L.I.: Bet par to – *jo sliktāk, jo labāk...* Nesen skatījos filmu, kā padomju “atbrīvotāji” ienāk Berlīnē un sākas okupantu (atbrīvotāju) dzīves. Divi miljoni izvarotu sieviešu, katru nakti, utt. Filmā bija ļoti labi parādīts, ka upuris ar visu to iemācās sadzīvot, pat jo kot, un viņam tas kļūst par normālu ikdienu.

DDD: *Tāpat, kā izvarota sieviete iemīl savu izvarotāju...*

L.I.: Nu, gandrīz. Cilvēks iemīlējies to sliktumu. Savā dzīvē esmu šo to pieredzējis – man bijusi jocīga dzīve, par to rakstu grāmatu. Daudzi droši vien būs nepamierināti – arī jūs, iespējams. Bet spoguļi nav jēgas sist, no tā nekas nemainīsies. Ir bijis laiks, kad mani sita regulāri katru dienu reizes trīs. Un tā bija vairākus mēnešus. Pie tā var pierast.

DDD: *Vairs nesāp tik ļoti?*

L.I.: Sāp. Psiholoģiski to ir grūti saprast. Bet cerēt, ka doma par to, ka būs vēl

sliktāk, liks saprast, – ne-sapratis.

DDD: *Kur tad izeja? Vai nekādu cerību jūs nesaskatāt?*

L.I.: Neteikšu, ko es domāju, bet teikšu, ko izlasīju – ka “ļaunums uzvarēs”. Un tā būs. Nezinu vai es, bet jūs to piedzīvosit.

DDD: *Kāda tad jēga cīnīties?*

L.I.: Jēga ir cīnīties, jo tieši no tā, vai konkrēts indivīds būs cīnījies vai būs ļaunumu atbalstījis, ir atkarīgs šī cilvēka turpmākais liktenis. Tie, kuri domā, ka pēc mūsu nāves nekādas dzīves turpmāk nav, tiem, protams, ir viegli dzīvot. Tas jau ir tas mērķis – iepotēt cilvēkam, ka pēc nāves nekā vairs nav un jādzīvo tikai šai dzīvei, tikai šai dienai...

Nāk prāta Blēza Paskāla vārdi: “Cilvēks, kurš netic Dievam, tā dzīvojot, šajā dzīvē neko papildus neiegūst, bet zaudē tai dzīvē, ja tāda ir; bet ja tādas nav tad zaudē tikai šai dzīvē. Cilvēks, kurš tic Dievam, ar tādu apziņu dzīvojot, šai dzīvē neko nezaudē, bet iegūst tajā, un, ja tādas nav, tad iegūst šajā.”

DDD: *Pēc manis kaut vai ūdens plūdi...*

L.I.: Jā. Bet, ja mēs saprotam, ka mūsu dzīve ir viens milimetrs no tā metra (kaut tas ir bezgalīgs), un svarīgi ir tas, kā mēs tos parējos 99 milimetrus dzīvosim, tad domas pilnīgi mainās. Tāpēc ir būtiski, ko mēs būsim darījuši – vai ļaunumu atbalstījuši, vai tam pretojušies. Ne jau kādam citam tas ir vajadzīgs, bet mums! Tie, kuri to saprot, nemaz nespēj rīkoties citādi – ar viņiem neko nevar izdarīt. Ko tas nozīmē, ka “ļaunums uzvarēs”? Tas nozīmē, ka nekrstīgas vērtības kļūs par “kristīgām”. Noticis jau ir tas, ka *pediņš* nostājies kancelē. Un Antikrists neatnāks ar varu – nē, cilvēki paši gribs, paši viņu iecels...

*Turpinājums sekos
Intervēja Liene Apine*

Veicināt plašāku
“DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā
veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu
uz
Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un
zemes bankā
(SWIFTkods: LHZBLV22);
konts: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr.LV40008033014

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.
Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**
Rīga LV-1019
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”,*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

GLUŽI VIENKĀRŠI – JĀSAŅEMAS!

Šobrīd Latvija ar savu “beziemēra” pielāgošanās politiku ir kā šķelošs ķilis starp Lietuvu un Igauniju. 2012. gadā sapnis par trijām Baltijas māsām – Latviju, Lietuvu, Igauniju – ir izsappnots. Katrai no šīm māsām, protams, varēja būt sava personīgā dzīve gan likumos, gan tikumos, bet nedrīkst būt nodevības, kādas realizē Latvija, nododot svešiniekiem savus principus, tikumus un likumus! Latvijas “draugi” ir zināmi kā Rietumos, tā Austrumos.

21 gadu bez maksas esam mācījuši latviešu valodu, bet vēl joprojām šeit, cepures kuldami, dzīvo latviešu valodas neprātēji un latviešu tautas nīdēji – jaunpilsoņi un nepilsoņi, kuri vienoti skumst pēc savām bijušajām okupantu tiesībām un privilēģijām.

Esmu ļoti vilusies t.s. *Nacionālajā apvienībā* “Visu Latvijai!-TB/LNNK” – tā meklē kompromisus, lai šajā krātinājā sadzīvotu ar okupantiem, bet nedomā par kolonizācijas seku likvidēšanu – par dekolonizāciju. Kurā pasaules valstī vēl kas tāds varētu notikt?!

Mūsu zeme un valsts ir visu Latvijas pilsoņu īpašums, par kuras uzturēšanu jāmaksā valstij samērīgs (desmitā daļa) nodoklis. Nepilsoņu un ārzemnieku (skatoties, ar kādiem spekulatīviem līdzekļiem zeme un mājīpašumi iegūti) nekustamais īpašums ir nacionalizējams un izdala Latvijas valsts pilsoņiem, kuri pilsonību ieguvuši likumīgā ceļā (saskaņā ar 1920.gada Miera līguma noteikumiem) un ir ļoļāli latviešu tautai un valstij.

Tautai kaut kad beidzot būs jātiek skaidrībā, kas ir kas, un no sava vidus jāizvirza morāli tīri, spēcīgi un

spējīgi savas valsts pārvaldītāji, lai to vārdi sakristu ar viņu darbiem – lai viņi nebūtu puskoka lēcēji un savtīgi, sava personiskā labuma meklētāji, un svešām varām iztapīgi kalpotāji (kolaboranti), kādi pašlaik ir pie varas. Lai atdzimst pašaiizliedzīgs darba tikums, dvēseles un gara skaidrība visās lietās un vietās – lai palīdzētu viens otram.

Atcerēsimies uz mūžu, ka parāds nav brālis, bet gan kungs un pavēlnieks, kuram verdziski jākalpo, kā tas noticis pie mums ar svešajām bankām un svešo kapitālu (investīcijām), – tas novedis pie vietējo ražotņu likvidācijas (nonākot svešzemnieku īpašumā). Jāstrādā un jāuzkrāj (bez parādiem), kā to darīja mūsu senči, no baroniem izpirkdami savas viensētas. Lai cik grūti bija tīrumu list, bet tas kļuva par auglīgu zemi un vairoja turību. Vispirms jāpaēdina pašu tauta un pēc tam ar eksportu var krāt zelta stieņus, kā to darīja Kārlis Ulmanis. Ko līdz eksports, ja tautai pašai jādzīvo trūkumā? Ko tautai dod personiskie brižu dārzī un strausi? Vienīgi peļņu kādam personiski, no kā tauta paēdusi nav.

Vispirms tautai jādzīvo pašai sev un tikai tad jādomā par ārvalstniekiem – ko gūsim no viņiem, ko dosim pretī.

Lilija Treice

